

Tarihten bugüne NATO ve Türkiye gerçeğine dair...

NATO ve ABD ile ilişkilerin gerildiği ve kesilebileceği tartışılırken, gerisin geri ABD'nin çizgisinde açıklamaların yapılması, emperyalist kapitalist dünya sisteminin gerçeklerini anlatmaktadır. Emperyalist sisteme göbekten bağlı kapitalist bir Türkiye için başka türlü düşün-

mek mümkün değildir. Sular durulmaya yüz tutmuş, güç ilişkileri eskisinden daha kuvvetle kurulmaya başlanmıştır.

NATO'dan çıkmak, ABD emperyalizmi ile ilişkileri kesmek ne AKP hükümetinin ne de başkaca bir burjuva partisinin harcıdır. Burjuvazi bindiği dalı kesemez.

NATO'dan çıkmak, emperyalist güçlerle iktisadi, siyasi ilişkileri kesmek ancak ve ancak sosyalist bir devrim ile mümkündür. Ancak sosyalist bir devrim içeride kapitalist sistemin alaşağı edilmesi ile birlikte emperyalistlerle olan kölece bağımlılık ilişkilerine son verebilir. **s.7**

Haftalık
Sosyalist
Siyasal Gazete

ISSN 1300-3585

Sayı 2016 / 32
26 Ağustos 2016 * 1 TL

Kızıl Bayrak

www.kizilbayrak1.net

Özgürlük devrimde, barış sosyalizmde!

1 Eylül Dünya Barış Günü yaklaşırken, burjuvazi ve liberal sol çevreler bir kez daha kitlelerin karşısına "özgürlük", "barış" ve "demokrasi" söylemleri ile çıkmaya, kapitalist sömürü düzenini çözümün adresi olarak göstermeye hazırlanıyor. Bu koşullarda gerek burjuvazinin sergilemeye

hazırladığı bu orta oyununu bozmak, gerekse liberal sol çevrelerin barış söylemi üzerinden yaydığı ham hayalleri teşhir etmek, işçi ve emekçilere bizzat kapitalist sömürü düzeninin yarattığı sorunların gerçek ve kalıcı çözümünün devrimde olduğunu anlatmak ise önemli bir yerde duruyor.

AKP'ye uyumlu ve ayarlı bombalar

ŞİD vahşetinin sermaye devletiyle olan kirli ilişkisini ülke halkları patlatılan her yeni canlı bomba ile tekrar tekrar yaşıyor.

Direnmeyi seçmeyenler teslimiyete yürürler

Direnmeyi seçmeyenler, teslimiyete yürürler! Ve teslimiyete onay verenler de, bunu onaylatanlar kadar emekçiler karşısında sorumludurlar.

Sermaye-hükümet-Türk Metal ittifakı işbaşında

Metal işçilerinin 2017 için hazırlıklarına karşı, şer üçlüsü sermaye-hükümet-Türk Metal ittifakı şimdiden işbaşı yapmış durumdadır.

ABD ve sermaye devletinin Cerablus seferi

s.9

TKİP V. Kongresi sunumu: Gençlik çalışmamızın sorunları

s.12

Özgürlük devrimde, barış sosyalizmde!

Gerek burjuvazinin sergilemeye hazırlandığı bu orta oyunu bozmak, gerekse liberal sol çevrelerin barış söylemi üzerinden yaydığı ham hayalleri teşhir etmek, işçi ve emekçilere bizzat kapitalist sömürü düzeninin yarattığı sorunların gerçek ve kalıcı çözümünün devrimde olduğunu anlatmak önemli bir yerde duruyor.

Özgürlük, barış, demokrasi... Dincisinden liberaline, milliyetçisinden sosyal-demokratına burjuvazinin bilcümle temsilcisi, içinden geçmekte olduğumuz süreçte bu üç sözcüğü dilinden düşürmüyor. Hayata geçirdikleri ve gündemlerine aldıkları her türden gerici politikayı “özgürlükler” ya da “demokrasi” söylemi ile paketliyorlar. Tıpkı ABD emperyalizminin Afganistan’ı işgale giriştiğinde “Orta-doğu’ya demokrasi götürüyoruz” yalanına sarıldığı gibi...

Bugünün Türkiye’inde reformist sol çevreler ve Kürt ulusal hareketi de varlık zeminini ve mücadele çizgisini bu kavramlar üzerinden tanımlıyor. Toplumun önüne -bizzat kapitalizmin yarattığı sorunların çözüm adresi olarak- “barış” ve “demokrasi” programı ile çıkıyorlar. Bir farkla; burjuvazi kitlelerin özgürlük ve barış özlemini istismar ederek kendi sefil politikalarını hayata geçirmeyi amaçlarken, reformist sol çevreler “daha iyi ve yaşanabilir bir kapitalizm” bakışı ile hareket ediyor.

Siyaset alanının bu denli karmaşık bir hal aldığı, çizgilerin belirsizleştiği, söylemlerin iç içe geçtiği bir süreçte, emekçi kitlelerin sınıf eksenli bir ayrışma üzerinden saflaştırılması ve mücadeleye kazanılması ise fazlasıyla kritik bir önem taşıyor.

ÖZGÜRLÜK VE BARİŞ SAVAŞAN İŞÇİLERLE GELECEK!

Emperyalist-kapitalist sistem kriz ve bunalımlarının derinleştiği, yapısal ç-

lışkilerinin giderek keskinleştiği bir dönemden geçiyor. Burjuvazi kendi açmazlarının faturasını işçi sınıfına ve emekçi halka fatura ederek ayakta kalmaya çalışıyor. Yerel ve bölgesel savaşlar, vahşi kitle katliamları, gün be gün tırmanan faşist baskı ve terör, işsizlik, yoksulluk, artan servet-sefalet uçurumu vb. toplumsal sorunlar tam da bu zemin üzerinde hayat buluyor.

Açık ki, kapitalist barbarlığın zıvanadan çıktığı ve bütün bir insanlığı tehdit ettiği günümüz dünyasında, emekçi kitlelerin “özgürlük”, “barış”, “demokrasi” istemleri giderek daha da yakıcı bir hâl almaktadır. Kapitalizmin yarattığı kapsamlı sorunlar üzerinden öne çıkan bu taleplerin, sorunun kaynağı olan düzene karşı tutarlı-devrimci bir mücadele yürütülmeksizin elde edilemeyeceği, dahası dişe diş mücadelelerle kısmi kazanımlar sağlansa bile kapitalizm koşullarında kalıcılılaşmayacağı deneyimlerle sabittir. Kaldı ki, dünya ölçeğinde siyasal gerici burjuvazinin temel bir eğilimi olarak öne çıkmaktadır. Bugün bir dizi ülkede kazanılmış hak ve özgürlükler rafa kaldırılmakta, polis devleti uygulamaları yaygınlaşmakta, savaş politikaları her geçen gün daha da tırmandırılmaktadır...

Bu nedenle; gerek özgürlükler alanının genişletilmesi, gerek demokratik hakların korunması ve çoğaltılması, gerekse savaş politikalarının dizginlenmesi için, işçi sınıfının merkezinde olduğu tutarlı-devrimci bir mücadelenin örgütlenmesi olmazsa olmazdır. Dahası, bu

sorunların kalıcı bir çözüme kavuşması ise toplumsal bir devrim sorunudur. Bu gerçeklik atlanarak dile dolanan “özgürlük, barış, demokrasi” söyleminin toplumu maniple etmenin ötesinde beş para değeri yoktur. *“Sosyalistler, ikiyüzlü laf cambazlarının, demokratik bir barış olasılığı üzerine söz ve vaatlerle halkı aldatmalarına fırsat vermemeli, her ülkede o ülke hükümetine karşı devrimci bir savaşım dizisi verilmedikçe, demokratik barışa uzaktan-yakından benzer bir sonuca varma olasılığı bulunmadığını yığınlarımıza anlatmalıdırlar.” (Lenin, Barış Sorunu Üzerine)*

ÖZGÜRLÜK DEVRİMDE, BARİŞ SOSYALİZMDE

1 Eylül Dünya Barış Günü yaklaşırken, burjuvazi ve liberal sol çevreler bir kez daha kitlelerin karşısına “özgürlük”, “barış” ve “demokrasi” söylemleri ile çıkmaya, kapitalist sömürü düzenini çözümün adresi olarak göstermeye hazırlanıyor.

Bu koşullarda gerek burjuvazinin sergilemeye hazırlandığı bu orta oyununu bozmak, gerekse liberal sol çevrelerin barış söylemi üzerinden yaydığı ham hayalleri teşhir etmek, işçi ve emekçilere bizzat kapitalist sömürü düzeninin yarattığı sorunların gerçek ve kalıcı çözümünün devrimde olduğunu anlatmak ise önemli bir yerde duruyor.

Güncel planda öne çıkan bu görev, herkesten önce sınıf devrimcilerinin ve sınıf bilinçli öncü işçilerin omuzlarına büyük sorumluluklar yüklüyor.

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2016/32 * 26 Ağustos 2016 * Fiyatı: 1 TL

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü:

Tayfun Altıntaş

EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yayın türü: Süreli Yaygın

Yönetim Adresi: EKSEN YAYINCILIK

Meşrutiyet Mah. Kodaman Sk. No: 111/15

Şişli / İstanbul

Tlf. No: (0212) 621 74 52 - 0536 285 73 25

e-mail: info@kizilbayrak.net

twitter: @kizilbayraknet

www.kizilbayrak1.net

Baskı: SM Matbaacılık - Çobançeşme Mahallesi Sanayi Cad. Altay Sk. No: 10 A Blok - Yenibosna / İSTANBUL

AKP'ye uyumlu ve ayarlı bombalar

İŞİD vahşetinin sermaye devletiyle olan kirli ilişkisini ülke halkları patlatılan her yeni canlı bomba ile tekrar tekrar yaşıyor. Bu kez Antep'te bir düğünde patlatılan bombayla çoğu kadın ve çocuk 54 kişi ölürken, onlarcası ise yaralandı.

İŞİD'in Türkiye'de gerçekleştirdiği bu bombalı saldırıları "üstlenmediği" ancak sermaye devleti ve AKP'nin dönemsal politik ihtiyaçlarına ne denli uyumlu ve ayarlı olduğu biliniyor. Suroç'tan Ankara Katliamı'na ve diğerlerine bakıldığında bu çok rahat görülecektir. Zaten AKP de ilan ettiği diğer "terör" örgütlerine nazaran İŞİD'e farklı davranmaktadır. Ki ilk zamanlar "öfkeli kalabalık" olarak adlandırdığı İŞİD ile ilgili bugün serzenişten ve göstermelik tepkilerden öteye gitmeyen açıklamalar yapılmakta, devamında "kokteyl örgüt" saçmalığıyla iş geçirilmektedir. İŞİD üyeleri elini kolunu sallaya sallaya sınırı geçerken, kirli savaşta yaralananlar Türkiye hastanelerinde tedavi edilirken, silahtan sağlık, istihbarat ve lojistiğe kadar çok yönlü desteklenirken tabi ki böyleleri geçiştirmeleri duymak şaşırtıcı değil. Bu nedenle son 3 yılda, İŞİD'in Türkiye'deki yapılanmasının araştırılması talebiyle meclise verilen 5 önerge hep de AKP-MHP oylarıyla engellenmiştir. Ülkede son dönemde pek çok katliama imza atmış İŞİD'in neden araştırılmadığı sorusunun yanıtı, bizlere Antep katliamı faillerinin sadece İŞİD'den ibaret olmadığını da gösterecektir.

Gerçekleşen saldırının Kürt mahallesinde olması ise bilinçli bir tercihin ürünüdür. Kürt halkına yönelik yenilenen kirli savaş konseptinin ve de gerici iktidarın toplumun genelinde ihtiyaç duyduğu baskıcı ortamın döşenmesinde bu tarz bombalı saldırıların ne gibi "kat-

kıları" olduğunu yakın dönemden gayet iyi biliyoruz. Sermaye devleti faşist baskı ve katliamları çeşitli "enstrümanlarla" sürdürmektedir. Bu yolla yaratılan kaotik ve karanlık ortamda kendi iktidarını korumayı uman Erdoğan ve AKP gericiği Diyarbakır, Suroç, Ankara gibi bombalı saldırılar silsilesi sayesinde epey yol kat etti. Kirli amaca hizmet ettiği oranda son dönemlerde ülke gerçeğinin rutini haline geldi bu bombalı katliamlar.

Darbe girişimi sonrası OHAL vb. uygulamalarla baskı arttırılırken, toplumun tümü için karanlık bir kuşatma hedefleniyor. Bu hedefin içinde özellikle Kürt halkına, ilerici-devrimci güçlere yönelik devlet terörü de dozu giderek artacak şekilde devreye sokulmaktadır. Bunun bir parçası olarak çeşitli katliam

aygıtları ve yöntemleri kullanılmaktadır. Devamında kirli bir propaganda eşliğinde ölümlerden türlü fırsatlar yaratılmaktadır. Binali Yıldırım PKK, İŞİD, FETÖ için "aynı merkezden yönetildiklerini" söyleyerek, "milli birliğin bozulmayacağını" vurguluyor. Tayyip Erdoğan da "ezanlar susmayacak" türünden dini istismarcılık yapıyor. 15 Temmuz sonrası yaratmak istedikleri puslu ortamı pekiştirmek istiyorlar. Paralel olarak medya ise buna özel programlar yapıyor. Hatta yandaş basın işi "Antep saldırısı HDP ile danışıklı dövüştür" demeye dek varıyordu. Böylelikle Kürt halkına ve HDP'ye yönelik çeşitli saldırıların önü açılıyor. Kirli savaş politikalarına dayanaklar yaratmaya çalışıyorlar.

Bu saldırı konseptinin bir parçası

olarak Antep katliamında yaşamını yitirenlerin yakınlarına taziye için gelenlere polisin "dağılın" anonsu yapması, hastane önünde Türk bayrakları ile ırkçı-faşist grupların provokatif girişi, yine AKP'li belediyenin araçlarıyla taşınan ırkçı bir grubun tekbir sesleriyle defin işlemleri yapılırken saldırmaları türü girişimler devreye sokulmuştur. Devamında yaşanan çatışma sonrasında saldırganlardan değil de cenaze sahiplerinden 4 kişi gözaltına alınmıştır. Açık ki "demokrasi nöbetinde" sokağa çağrılan, siyasal gericiğin piyonu haline getirilen "vatandaşlar" şimdi de başka bir kirli politika için sokağa salınmak istenmektedir.

Erdoğan ve AKP'si Kürt düşmanlığından, halkları birbirine kırdırma politikasından medet umuyor. Bundan dolayı her yönüyle kriz içinde olan, tüm kurumlarıyla bataklığa gömülmüş sermaye devleti ve onun başındakilerin daha da pervasızlaşacağından kuşku duyulmalıdır. Mevcutta toplumun belli bir çoğunluğunun siyasal gericiğin etkisinde dinci, milliyetçi söylemlerle kuşatılmış olmasının rahatlığıyla, bunları da kullanarak en vahşi yöntemlerle ayakta kalmaya çalışıyorlar.

İşte tam da bu nedenle, işçi ve emekçilerin kendi bağımsız sınıf çıkarları için siyaset sahnesine çıkması, devrimci sınıf mücadelesinin yükseltilmesi için her zamankinden daha fazla çaba ve emek harcamak gerekiyor. İşçilerin birliği, halkların kardeşliği ancak bu şekilde yaşam bulacaktır.

Antep katliamı: Türk sermaye devleti bizzat sorumlu

Antep'te İŞİD'in gerçekleştirdiği katliamın ardından sermaye devletinin dinci-gerici çetenin ve katliamlarının önünü açtığı ve katliamdan bizzat sorumlu olduğu bir kez daha gözler önüne serildi.

İŞİD'cilere yönelik yapılan sözde takiplerin, hazırlanan dosyaların ve yürütülen soruşturmaların devletin kurumları tarafından bilinçli bir şekilde sonuçlandırılmadığı, İŞİD'cilerin örgütlenmesine ve dolayısıyla da katliamlara devletin yargı, istihbarat ve "güvenlik" kurumlarının geçit verdiği daha önce de ortaya çıkmıştı.

Düğünlere yönelik katliam hazırlığı da biliniyordu.

10 Ekim Ankara Katliamı'na ilişkin hazırlanan iddianamede İŞİD'cilerin, Kürt illerinde gerçekleştirilen düğünlere yönelik geçtiğimiz yıl da saldırı hazırlığında olduğu yer aldı.

İddianamede yer alan "WRD0904.TMP.DOCX" dosyasında, İŞİD'ci Yunus Durmaz'ın, İŞİD'in Türkiye emiri İlhami Balı'yı bilgilendirerek katliam için izin istediği dikkat çekti. 6 Ekim 2015'te yazıldığı öne sürülen dosyada Kürt halkına yönelik katliam hazırlığına ilişkin şu ifadeler kullanıldı:

"PKK'liler düğün yapıyorlar. Bu düğüne sadece akraba olduğu için gelenler de var ama geneli PKK'lı ve düğünlerde PKK bayrağı açılıyor, PKK şarkıları söyleniyor böyle bir yere amel yapalım mı diye soruyorum. Bugünlerde düğün var. Tamam dersiniz amel yapacağınız inşallah."

7 Haziran seçimleri öncesinde Diyarbakır'da gerçekleştirilen HDP mitingine yönelik saldırıyı organize ettiği belirtilen Yunus Durmaz, bu yıl Mayıs ayında yakalanacağı şüphesiyle kendisini havaya uçurmuştu.

Söz-basın-örgütlenme özgürlüğü hedefte

Haklarımız ve geleceğimiz için mücadeleye

Erdoğan ve partisi AKP, kurdukları saltanatı ayakta tutabilmek için her türlü demagojiye, OHAL'le ellerine aldıkları yetkilere, yasaklara, baskılara başvurmaktan geri kalmıyor. İçinde debelendikleri kriz onları gitgide batağa saplarken, ömürlerini uzatmak amacıyla her türlü düzen içi ve dışı muhalefeti bastırmak için pervasızca saldırmaktan geri durmuyorlar.

DÜZEN İÇİ HESAPLAŞMADA
İLK ADIMLAR

Darbeyi püskürtmelerinin yeterli olmadığını bilen ve geleceğinin pamuk ipliğine bağlı olduğunu gören AKP, ilk elden darbe girişimiyle bağlantılı olduğunu öne sürdüğü Gülen Cemaati'ne yakın onlarca televizyon, gazete, sendika, dernek, şirket, okul ve vakfı kapatarak üstünlüğünü pekiştirme yolunu tercih etti. Halen yeni darbe girişimlerinden ve alaşağı edilmekten korkmalarının bir sonucuydu ilk yaşananlar. On binlerce asker, polis, hakim-savcı, memurun işine son verilerek devlet içindeki tehdidi bertaraf etmeye çalıştılar, bir yanı sıra devlet krizini de derinleştirerek.

İlk günler cepheyi genişletmemek adına saldırganlığı belli bir sınırdan tutmaya özen de gösterdiler. Ancak kendi devamlılığı için savaş ve saldırganlığı tırmandırmaktan başka çaresi kalmayan, büyük oranda meşruiyetini yitiren ve toplumun öfkesinin hedefi olmaktan korkan iktidar güçleri bu ilk icraatlarla sınırlı kalmadılar.

HEDEPTE TÜM MUHALİF
KESİMLER VAR

OHAL'le birlikte her türlü yetkiyi elin-

de bulunduran Erdoğan ve AKP, TEDİ ve Özkar Madencilik'te olduğu gibi işçi eylemlerini, direnişleri, hak alma mücadelelerini yasaklamaktan geri durmayarak asıl hedeflerini ortaya koymuş oldu. Bir dizi direnişe OHAL bahane gösterilerek yasak getirildi.

Memurlar içerisindeki tasfiyeden KESK'li ve muhalif emekçiler nasibini alarak hedefte sadece "darbeci"lerin olmadığını ortaya koydular.

Özgür Gündem'e yönelik operasyon, gazetenin kapatılması, binasına el konulması, genel yayın yönetmeninin ve yazı işleri müdürünün tutuklanması, Atılım gazetesinin eki olarak çıkan Özgür Gündem'in çıkan ve çıkacak tüm sayılarına toplatma kararı verilmesi zaten güdük olan söz-basın özgürlüğünün tamamen ortadan kaldırılacağına ilk sinyalleri oldu. Yıllarca can bedeli kazanılan hakların böylesine pervasızca ellerimizden

alınmaya çalışılması, 15 Temmuz sonrası geçici de olsa moral depolayan iktidar güçleri için bulunmaz bir fırsata dönüştü.

Esenyurt'ta Recep Tayyip Erdoğan Parkı'nda Kürtçe müzik söyleyen gençlerin işkenceyle gözaltına alınıp tutuklanması ise, tüm toplumda yaratılmak istenen korku imparatorluğunun pervasızlığını gözler önüne serdi.

SÖZ, BASIN, ÖRGÜTLENME
ÖZGÜRLÜĞÜ VAZGEÇİLMEZ
OLMALIDIR

Bu saldırılar kazanılmış bütün haklarımızın elimizden alınması anlamına gelmektedir. Burjuvazi iktidarda olduğu hiçbir yerde bu hakları kendi eliyle işçi-emekçilere vermemiştir. Bugün "demokrasinin beşiği" olarak sunulan ülkelerde bile en temel demokratik haklar sadece burjuvazi için vardır ve işçi sınıfı üzerin-

deki diktatörlüklerini pekiştirmek için kullanılmaktadır.

İşçi sınıfı tarihi boyunca 8 saatlik işgününden, sendikal örgütlenme hakkına, yazılı basından, eylem hakkına kadar her türlü hakkı canı pahasına kazanmıştır. 1 Mayıs'ın tarihi, 8 Mart'ın tarihi bunun en büyük kanıtlarıdır.

Bugün işçi sınıfının güçsüzlüğünü fırsata çevirmeye kalkanlar kırıntı halindeki son haklarımıza da göz diktiler.

Ve bütün bunlar darbe karşıtlığı ve demokrasi palavralarıyla gerçekleşmektedir. Düzen güçlerinin demokrasiden anladıklarının ne olduğu ortadadır. Bu sömürü düzeni var oldukça, üretim araçları bir avuç asalağın özel mülkiyeti olmaya devam ettikçe ve en önemlisi bizler bu düzeni yıkmak için ayağa kalkmadıkça işçi sınıfı için demokrasinin kırıntısı bile can bedeli mücadelelerle elde edilecektir ve burjuvazi bunları da ilk fırsatta elimizden alacaktır. Hem de bizlere demokrasi nutukları atıp bizlerle dalga geçerek...

"Kapitalistler ile karaborsacılar da kendi çalınmış 'mülkiyet'lerini ve devlet iktidarı 'hazır' makinesini ellerinde tutmaya devam ederlerken saf demokrasiden, genel olarak demokrasiden, eşitlikten, özgürlükten genellikle söz etmek, emekçiler ve sömürülenler ile alay etmek demektir." ("Demokrasi" ve diktatörlük üzerine, V. İ. Lenin, 3 Ocak 1919)

O vakit bizlere düşen görev bu düzen koşullarında elde edilebileceklerin kırıntılar olduğunu bilerek, burjuvazi için her türlü özgürlüğün olduğu bu düzene karşı kendi demokrasimiz, kendi iktidarı için mücadele yürütmektir. Ancak bu bugün bizleri hedef alan saldırılara karşı yanıt üretmeden olanaksızdır. Bugün elimizden alınmaya çalışılan tüm haklarımız için, söz, basın, örgütlenme özgürlüğü için mücadeleyi yükseltmeliyiz. Kendi sözümüze, basınıma sahip çıkmalıyız. Örgütlenme araçlarımıza sahip çıkmalıyız. OHAL'i gerekçe göstererek karşıımıza dikilenlere sınıfımızdan aldığımız güçle karşı çıkmalıyız. Unutmayalım ki, "Bütün 'demokrasi', kapitalizmde ancak çok ufak ölçüde ve yalnızca görece olarak elde edilebilen 'haklar'ın ilanını ve gerçekleştirilmesini içerir. Ama bu hakları ilan etmeksizin, bu hakları hemen şimdi getirmek için savaşım vermeksizin, yığınları bu savaşım ruhuyla eğitmeksizin, sosyalizm olanaksızdır." (Lenin, Marksizmin Bir Karikatürü ve Emperyalist Ekonomizm)

R. U. KURŞUN

Kapatmanın ardından Özgür Gündem'e yönelik baskılar sürüyor

16 Ağustos günü hakkında kapatma kararı alınarak polis tarafından basılan ve çalışanları darp edilerek gözaltına alınan Özgür Gündem gazetesine dönük baskılar sürüyor.

Evi basılarak gözaltına alınan Özgür Gündem yazarı Aslı Erdoğan "Örgüt propagandası yapmak", "Örgüt üyesi olmak" ve "Halkı kışkırtmak" suçlamalarıyla 19 Ağustos günü tutuklanırken, delil olarak da gazetede köşe yazıları ve gazetenin yayın danışma kurulu üyesi olması gösterildi.

Yine Özgür Gündem'e yönelik basında gözaltına alınan Genel Yayın Yö-

netmeni Zana Kaya ve Yazı İşleri Müdürü İnan Kızılkaya 7 gün gözaltında tutulduktan sonra 22 Ağustos günü benzer gerekçelerle tutuklandı.

17 Ağustos'tan itibaren Atılım gazetesinin Özgür Gündem manşetli çıkardığı özel sayılar için ise İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı tarafından toplatma kararı verilmişti. Bununla da yetinilerek, İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'nın "Özgür Gündem isimli gazetenin Atılım isimli gazetesinin eki halinde ücretsiz dağıtılmaya devam ettiğinin tespit edildiği"ni belirten yazısı üzerine, çıkan ve çıkacak olan tüm özel sayılar hakkın-

da toplatma kararı verildi.

Mahkemenin savcılığın isteği doğrultusunda verdiği kararda şöyle denildi: "İstanbul Cumhuriyet Başsavcılığı'nın talebinin kabulü ile İstanbul 8. Sulh Ceza Hakimliğinin 16.08.2016 tarih ve 2016/3825 D. İş Sayılı kararı ile KAPATILMASINA karar verilen ÖZGÜR GÜNDEM gazetesi ATILIM isimli gazetesinin eki halinde yayınlanan ÖZGÜR GÜNDEM gazetesinin devamı niteliğinde çıkan ve çıkacak olan TÜM ÖZEL SAYILARININ Anayasanın 28/Son maddesi uyarınca TOPLATILMASINA..."

Basın özgürlüğü yalnız düzenin kalemşorları için...

'90'lı yıllardan bu yana onlarca çalışanı katledilmiş, tutuklanmış, yasaklanıp dağıtımı engellenmiş özgür basın geleceğinden Özgür Gündem gazetesi, 16 Ağustos günü alınan kapatma kararıyla polis tarafından basıldı. İçerideki Özgür Gündem çalışanları ve olayı haberleştirmek için orada bulunan basın emekçilerinden toplam 25 kişi polis tarafından darp edilerek gözaltına alındı. İçlerinden kimileri onlarca saat gözaltı aracında ters kelepçeli olarak bekletilirken, taciz ve darp gözaltı boyunca sürdü. Çıkarıldıkları mahkemede 22 basın emekçisi serbest bırakılırken, Özgür Gündem yazarı Aslı Erdoğan, Genel Yayın Yönetmeni Zana Kaya ve Yazı İşleri Müdürü İnan Kızılkaya sonraki günlerde tutuklandılar. Bu arada kapatma kararı verilip gazetenin onlarca polis tarafından basıldığı gün, karar gazeteye bildirilmedi. Baskından sonra da gazeteye herhangi bir mühür ya da mahkeme kararı bırakılmadı.

Ertesi günden itibaren Atılım gazetesinin Özgür Gündem konulu çıkardığı özel sayıların ve "bundan sonra çıkacak özel sayıların da toplatılması" kararı verildi.

Şimdi yürürlükte olan ve "millede de-

ğil devlete karşı" ilan edildiği söylenen OHAL ile birlikte yasa ve kural tanımadada elini "yasal" olarak da güçlendiren sermaye devleti, Kürt halkının sesi olmaya çalışan Özgür Gündem gazetesini kapatarak "millet"in sınırını da bir kez daha göstermiş oldu. Kendine muhalif olanı bastırmada anahtar rolü gören "terör" demagojisi bir kez daha Özgür Gündem'in "PKK propagandası" yaptığı iddiası üzerinden işletilirken, bizzat sermaye devletinin sözcüleri, İŞİD'in kardeş örgütü el Nusra, ÖSO vs. gibi diğer "terör örgütleri"ne "niye kötü diyorsunuz, bunlar ılımlı muhalif" diyerek, "terör"ün

sınırını da bir kez daha göstermişti.

"Maddi üretim araçlarını elinde bulunduran sınıf, aynı zamanda, zihinsel üretimin araçlarını da emrinde bulundurur"

Bugün OHAL'in güvenceye aldığı iddia edilen demokrasinin bir parçası olan basın özgürlüğü, görülüyor ki yalnızca düzenin eli kalemli tetikçilerine vardır. Yıllardır demokratik hak ve özgürlükleri için meydanlara inenleri terörist ilan eden, Kürt halkının bodrumlarda yakılmasına alkış tutan, diyelim ki ölümlü trafik kazalarından bile magazin çıkarmaya çalışan, işçi-emekçilerin o kadar sorunu-

na yer vermeyip hangi ünlü "sanatçının" kimle evlendiğini duyurmayı, gerisini görmemeyi kendine amaç edinmiş basının kullanabileceği "demokrasi" elbette sınırsız. İçinde yaşadığımız kapitalist düzende tersini zaten bekleyemeyiz. Çünkü gazeteden internete aklımıza gelebilecek tüm iletişim araçları bugün sermaye tarafından, kendi çıkarlarını tüm toplumun çıkarlarıymış gibi göstermek için kullanılıyor, bunlar mali olarak destekleniyor. Basın-yayın organlarının yayın çizgisi ise tabi ki sınıfsal konumlara denk düşüyor. Sermayeden değil, işçi sınıfından yana yayın yapan ya da yalnızca muhalif olan basın ise kapatma, soruşturma-cezalar, tehdit, toplatma gibi saldırılarla karşı karşıya bırakılıyor.

OHAL'den de, 14 yıldır demokratik hak ve özgürlükleri kısmak için elinden geleni yapan AKP'den de, tüm bunları yaratan kapitalist düzenden de işçi ve emekçiler için demokrasi çıkmaz. Bu düzende bir demokrasiden bahsedilecekse bu, ancak sermaye sınıfı için vardır. İşçi ve emekçiler için gerçek bir demokrasi ancak sermaye düzeninin yıkılmasıyla mümkün olabilir.

Sosyalizm, barbarlığa karşı daha yakıcı bir ihtiyaç oldu

Rosa Luksemburg "Ya barbarlık ya sosyalizm!" derken, barbarlığı, insanın değerinin kalmadığı yoz bir toplum olarak anlatmaya çalışıyor. Çeviride mi hata var yoksa barbarlık sözcüğünün pek çok anlamı mı var, bilmiyoruz, ama "medeniyetin" uğramadığı kabilelere de barbar deniliyor. Bu kabilelerde insan değerlidir. Emperyalistler, kapitalistler içinse değerli olan tek şey paradır; insanın hiçbir değeri yoktur. Rosa Luksemburg'un kullandığı anlamıyla, emperyalist-kapitalistlerden daha barbarı dünyada yaşamadı.

Yozluk anlamında barbarlık üzerine insanın kanını donduran son örnek Antep'te yaşandı. 9 aylık bebeğe tecavüz edildi. Bu iğrenç olay tekil olabilir. Ama bu barbarlık tekil değil, geneldir. 12, hatta daha küçük yaşta çocukla evlenebileceğini söyleyen din adamına bir şey yapılmasını geçtik, tek bir söz dahi edilmezken, bu zatı Trabzon'da protesto eden gençler saldırıya uğrayıp, gözaltına alındı.

Diyanet muhtemelen 9 aylık bebe-

ğin tecavüze uğramasını kinamıştır veya kınar. Ama yukarıda örneklediğimiz sapkın din adamınıninkine benzer sözleri, hatta ölen eşle bile 6 saate kadar cinsel ilişkiye girilebileceğini söyleyen veya söylendiğinde tek söz etmeyen aynı diyanet değil mi?

Türkiye'de çoğunluk Müslüman olduğu için ve nasıl oluyorsa resmi dini İslam olduğu için hacı-hoca üzerinden yozluk örnekleri veriyoruz. Ama her dinde, dinle para kazanan herkes için, benzeri sayısız örnek var. Dine elbette ilerici demeyeceğiz ama yaşanan örnekler dinin gericiliğinden çok, kapitalizmden kaynaklıdır.

Türkiye hapishanelerinde adli davalarından tutuklananların yüzde '90'ı, hiç emekçilik yapmamış olsa bile, emekçi sınıf kökenlidir. Yalnız Türkiye'de değil, dünyada böyledir. Amerika'da siyahilerin yaşadığı Harlem'e devlet güçleri hiç giremezken, buraya uyuşturucuyla girmeyi başarmıştır. Türkiye'de bugün emekçi semtlerinde gençler sigaradan daha kolay esrar ve hap buluyor. Tek ba-

şına uyuşturucu girmiyor emekçi semtlerine, uyuşturucuyla birlikte yozluk da giriyor. Esrar almak için hırsızlık yapan, anne-babasını bile gasp eden bir emekçi, kendi hakkını savunmak için, kendi karşısına çıkan emekçiden yeğdir kapitalist için. Bunun için yozlaşmayı emekçi semtlerine aşırı dozda yüklüyorlar.

Din de uyuşturucunun bir çeşidi olarak kullanılıyor. Bu dünyada hakları için mücadele yerine öbür tarafta cennet için ibadet etmeleri yükleniyor emekçi beyinlere. Namaz kılmak mücadeleyi engellemiyor. Namaz kılan pek çok işçi, emekçi ve direnişçi oldu. Ama mücadele ettiğinde, "ekmek yediği yere ihanet ettiği için" cennetin kapılarının kapanacağına inandırılıyor. Daha doğru bir ifadeyle uyuşturuluyor. Beyin uyuşmuş ama hem mide hem birçok açıdan aç. Mide vaazlarla doyurulmasa bile açlık unutturulmaya çalışılırken, cinsel "açlık" arttırılırken, bu "açlığı" bastırmak için yoz "öneriler" oluyor. Bu önerileri hoca cübbeli birileri yaptığı gibi, diyanet bile yapıyor.

Diyanetin bile yoz önerilerde bulunması, oradaki maaşlı elemanların sapkınlığından çok, kapitalizmin işçi ve emekçilerin yaşamını iyice kötüleştirdiğinin bir göstergesi olarak alınmalı. Çocukla bile evlenebileceğini söylemeleri, bir sapkınlık, ama asıl olarak uyuşturdukları "beyinleri" böylesi sapkınlıklara yöneltmek için, bunları söylüyorlar. Tecavüzcünün, 9 aylık bebek ile 10-11 yaşına geldiğinde evlenebileceğini söylerlerse hiç şaşırmamak gerek. 9 aylık bebek değil de 10-11 yaşında çocuğa tecavüz etseydi, evlenip kurtulabilirdi tecavüzcü.

9 aylık bebeğe tecavüz edilmesi, Türkiye'de sermaye devletinin şekillendirdiği barbarlığın ne denli iğrenç boyuta geldiğini gösteriyor. Barbarlık zehrinin tek bir panzehiri var; sosyalizm! Emekçiler birleşip, kendi hakları için örgütlenmeli. Örgütlenmeli ve insanca yaşayabileceği bir dünya için mücadele etmeli. Mücadele etmeyip alanları doldurmazsa, uyuşturulan emekçiler hapishaneleri doldurmaya devam edecek. Yani bugün Rosa Luksemburg'un sözleri daha yakıcı bir gerçeklik ve daha yakıcı bir ihtiyaç: Ya barbarlık, ya sosyalizm!

M. KURŞUN

OHAL'de fırsatçılığa devam!

Bu topraklarda yaşayan yoksullara felaket olan her yeni gelişme AKP için hayırlara vesile oluyor. Darbe girişiminin ardından ilan edilen OHAL ile AKP'nin istediği baskı rejimi hayata geçiriliyor. Sermaye devleti darbe girişiminde olduğu gibi, Antep'te gerçekleştirilen katliamı da fırsata çevirmenin hesabını yapıyor.

Türkiye'de koalisyonlu, tek partili birçok hükümet geldi geçti. Fakat belki de hiçbirisi yaşadığı krizleri, sorunları AKP kadar fırsata çevirme başarısı gösteremedi. Erdoğan AKP'sinin bu başarısının gerisinde dini duygularını istismar ettiği -ki şimdi buna "vatan-bayrak" eklendi- yığınlar var. Emperyalist merkezlerin bir dediğini iki etmemesi de bir başka faktör.

Ekonomide bir kriz mi yaşıyor, bu kriz fırsata çevrilerek işçi ve emekçilerin sosyal haklarına, kazanımlarına dönük saldırıların vesilesi oluyor. Yurtları yaşanmaz hale getirilen Suriyelilerin Türkiye'ye gelmeleri sağlanarak bu hem içeride ucuz işgücü, hem de dışarıda emperyalist merkezlerle varılacak mutabakatta bir tehdit olarak kullanılıyor. 12 Eylül askeri faşist darbesi kendi istediği yasaların yürürlüğe girmesi için kullanılıyor, referandumlar düzenleniyor. IŞİD gibi insanlık düşmanı örgütleri amaçlarına ulaşmak için askeri olarak kullanırken, sebep oldukları alçakça kıyımları yine amaçları için değerlendiriyorlar. "Ne istediniz de vermedik" dediklerinin darbe girişimlerini yine kendi çıkarları doğrultusunda fırsata çeviriyorlar.

ONLAR PUSLU HAVALARI SEVİYORLAR

Tüm bu gelişmeler sermaye sınıfının ve elbette bu sınıfın hizmetkârı olan AKP'nin puslu havaları ne kadar çok sevdiğini gösteriyor. Olağan zamanlarda hayata geçirilmesi nispeten daha teferruatlı olan uygulamalar, olağanüstü zamanlarda çok daha kolay hayata geçirilebiliyor. Kuşkusuz bu çok da yeni bir gelişme değil. 24 Ocak Kararları'nı 12 Eylül'süz hayata geçiremeyen, işçi hareketinin '89 Bahar Eylemleri'yle ivmeleyen yükselişini kırmak için Irak işgalini gerekçe gösteren, 5 Nisan Paketi'ni doksanlı yıllarda devreye sokan, mezarda emeklilik yasası için Marmara depremini fırsat bilen bu düzen için puslu havalar saldırıların arttığı dönemlerdir. Sular ne kadar bulandırılırsa oltaya o kadar çok balık düşmektedir. Karanlık ne kadar çok olursa gerçekler görülemeyecektir.

Kısaca bugün Erdoğan AKP'sinin yapmaya çalıştığı yeni olmamakla birlikte, benzerlerinden daha iyi yapma becerisini gösterebilmektedir. AKP'nin en zayıf olduğu bir dönemde on milyonların karşısına güç gösterisi yaparak çıkabilmesi

bunu doğrulamaktadır.

HAYIRLARA VESİLE OLUYOR!

Kısacası bu topraklarda yaşayan yoksullara felaket olan her yeni gelişme AKP için hayırlara vesile oluyor. Darbe girişiminin ardından ilan edilen OHAL ile AKP'nin istediği baskı rejimi hayata geçiriliyor.

Sermaye devleti darbe girişiminde olduğu gibi, Antep'te gerçekleştirilen katliamı da fırsata çevirmenin hesabını yapıyor. Bombalı saldırı ile ilgili konuşan AKP Antep Milletvekili Mehmet Erdoğan'ın "OHAL'i IŞİD ve PKK'ye doğru genişletmek gerekebilir" sözleri, devletin bizzat kendi yarattığı karanlık tabloyu faşist baskı politikalarını derinleştirmek için fırsata çevirmeye çalıştığını gösteriyor.

Şu yaşadığımız günlerde OHAL, AKP için yegâne olanaktır. Devlet terörüne OHAL ile sınırsız bir alan açılmakta, düşman olarak görülen başta Kürt halkı olmak üzere toplumsal muhalefet güçleri bu terörle sindirilmek istenmektedir. Erdoğan ve AKP böylece amaçladıkları dikensiz gül bahçesini yaratabilmeyi umuyorlar.

Hapishanelerde saldırılar sürüyor

Darbe girişiminin ardından ilan edilen OHAL'le birlikte devrimci tut-saklara yönelik saldırıları arttıran ve hapishanelerde fiziki işkenceyi sistematik hale getiren sermaye devleti, açık görüşleri de engellemek istiyor.

"Hükümlü ve Tutukluların Ziyaret Edilmeleri Hakkında Yönetmelikte Değişiklik Yapılmasına Dair Yönetmelik", Resmi Gazete'de yayımlanarak yürürlüğe girdi. Düzenlemeyle yönetmeliğin hükümlü ve tutukluların görüşmelerinin esaslarını belirleyen maddesine ek yapıldı.

Yönetmelikle, siyasi tutsakların ayda bir olan açık görüş hakkının iki ayda bire çıkarılmasına olanak tanınıyor. Tutsakların açık görüş periyodunun kararı ise hapishane yönetimlerinin keyfine bırakıldı. Tutsaklar, idare ve gözlem kurulunun vereceği keyfi karara göre açık görüşe iki ayda bir çıkarılabilecek.

Öte yandan siyasi tutsaklara yönelik sürgün sevkler ve işkenceler devam ederken, Nazilli Cezaevi'nden Manisa Cezaevi'ne sürgün edilen siyasi tutsak Osman Kılavuz, çıplak aramayı kabul etmediği için gardiyanların saldırısına uğradı. Gözetim altında tutulan Kılavuz'un sırtında ve vücudunun birçok yerinde morluklar olduğu belirtildi.

İHD'den F Oturması

İnsan Hakları Derneği (İHD) İstanbul Şubesi Hapishane Komisyonu'nun her hafta hasta mahpuslar için yaptığı F Oturması eyleminin 230'su 20 Ağustos günü hasta tutsak Celal Şeker için yapıldı.

Galatasaray Meydanı'ndaki eylemde, hapishanelerde tedavileri engellenen hasta mahpusların son süreçte artan sürgün sevklerle birlikte başka bir işkenceyi daha yaşadığına dikkat çekildi. Açıklamada sağlıklı olarak hapse girenlerin bile hasta olmasına yol açan hapishane koşulları anlatıldı.

Demokratik Toplum Partisi (DTP) üyesi Celal Şeker'in Mart 2015'te tedavi için gittiği hastaneden gözaltına alınarak tutuklandığı, böbrek ve kalp yetmezliği, damar tıkanıklığı, yüksek tansiyon ve akciğer hastalığının yanı sıra bir gözünün görmediği, diğerinin de görme yetisini kaybetmek üzere olduğu aktarıldı. Şeker'e yüzde 97 engelli raporu verildiği belirtilen açıklamada, haftada üç kez hemodiyalize girmesi gereken Şeker'in tahliyesinin engellendiğine dikkat çekildi.

Tarihten bugüne NATO ve Türkiye gerçeğine dair...

Z. Kaya

15 Temmuz darbe girişiminin ardından sermaye devleti kendi içindeki güç odaklarının iktidar kavgasının enkazını kaldırmaya çabalamaktayken, diğer yandan geçtiğimiz haftayı, burjuva kodamanların ve AKP hükümetinin dilinden ABD-NATO karşıtı söylemleri sıkça duyarak geride bıraktık. "NATO'dan çıkılır mı?", "ABD ile ilişkiler kesilir mi?", "Yüzünü Rusya'ya dönen 'yeni' Türkiye" soruları ve tartışmaları ekranlarda genişçe yer kapladı. Kitleler nezdinde katliamlarla, savaşlarla özdeşleşen NATO'dan çıkış tartışmalarının dahi yapıyor olması özellikle ulusalcı sol çevrelerde "büyük bir sempati" yaratsa da Türk sermaye devletinin ne böyle bir gayesi ne de bunu yapabilecek sınıfsal konumu vardır. Bir kez daha 15 Temmuz darbe girişiminin ardından önce "mazlum"u, sonra ise "kahraman"ı oynayan ve kitleleri arkasına alabilmek için dini duyguları istismar eden AKP hükümeti, bunu perçinlemek için milliyetçiliği de azdırmaktan başka bir şey yapmadı.

15 Temmuz darbe girişiminin emperyalist güçlerle ilişkiler kapsamında salt ortaya çıkardığı dönemsel sonuçlara odaklanmak, burjuva siyasetinin kirli sokaklarında beyhude dolaşmak demektir. Emperyalist güçlerin askeri kanadı olan NATO'nun ortaya çıkış sürecine ve NATO-ABD ile ilişkilerin temeline eğilmekten Türkiye'nin ABD emperyalizmine ve onun aracı NATO'ya olan bağımlılığını ve dönemsel çıkmazların ani patlamalarının sabun köpüğü misali gelip geçiciliğini anlamak imkânsızdır.

NATO: SOVYET "TEHLİKE"SİNE KARŞI ASKERİ KALKAN

İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın insanlığa vurduğu ve vuracağı ketelelere son veren Sovyetler'in dünya halklarının gözünde sağladığı saygınlık ve devamında dünya halklarının Sovyetler'in öncülüğünde sosyalist iktidarlara verdiği destek, emperyalist kampta doğan büyük korkunun ana sebeplerindendir. Dönemin ABD Başkanı Truman'ın 12 Mart 1947'de Amerikan Kongresi'ne sunduğu ve "Truman doktrini" diye anılan açıklama ile zemin taşları döşenen bu korkunun itilimiyle soğuk savaş başlatılmıştı. Dönemin ABD Ticaret Bakanı Hariman'ın sözleri ile "Sovyet saldırısı 'Hitler'den daha büyük bir tehlike"ydi. Bu "tehlike"-

ye karşı, "ABD'nin silahlı bir azınlık ya da dış baskılarla boyunduruk altına alınmaya karşı koyan özgür halkları destekleme siyaseti" yürüteceğini ilan eden, maddi, sivil ve askeri yardım taahhütleri veren doktrinle, iki karşıt kamp arasındaki savaş ilanı açıklanmış oldu. "Komünizmle mücadele" ve "Sovyetler'in yayılcı politikalarına karşı duruş" maskeleri arkasında ABD'nin kendine biçtiği rol uluslararası dünyanın bekçiliği oldu.

Truman Doktrini'ni maddi anlamda tamamlayan ise Marshall Planı oldu. Yardım adı altında iktisadi bağımlılığı derinleştiren ve bu temel üzerinden siyasal bağımlılığı perçinleyen Marshall Planı İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ardından Batı Avrupa ülkelerine uzatılan sopanın ucundaki havuç görevini gördü.

Truman Doktrini ve Marshall Planı'nın siyasi sonuçları çok geçmeden kendini gösterdi. Ekonomik bağımlılığın yarattığı siyasi bağımlılıkla kendi kampına yeni güçler katan ABD emperyalizmi, askeri açıdan da sonuç almak istiyordu. Böylece Sovyetler'e karşı "anti-komünist" kampın son ve en ileri adımı olarak askeri aşama tamamlandı. "Tehlike"ye karşı oluşturulan kalkan NATO anlaşması 18 Mart 1949'da yayınlanarak kuruldu.

KALKANDAN MIZRAÇA NATO, EMPERYALİST GÜÇLERİN HİZMETİNDE!

"Anti-komünizm" sosuyla kitleler önüne çıkan NATO'nun üzerinde yükseldiği temelin harcında, emperyalist güç odaklarının ABD emperyalizmi çevresinde bir araya gelerek, kendi sömürü ve talan üzerine kurulu sistemlerinin beka-

sını sağlamak vardır. NATO, kendi başına bir dizi ülkenin askeri dayanışma örgütü değil, anti-komünist kampın dönemin siyasal ve sosyal dokusundan faydalanan emperyalist çıkar odaklarının çok yönlü ihtiyaçlarının bir parçası olarak kurdukları askeri vurucu güçtür. İşte bu sebeptir ki Sovyetler'in çöküşünün, Varşova Paktı'nın dağılmasının ve burjuva ideologlarının kapitalizmin "ebediliğini" ilan etmelerinin ardından dahi NATO, işlevselliğini yitirmemiş, aksine emperyalist çıkarların vurucu gücü olarak yeni misyonlarla büyümeye devam etmiştir. Dönemin ABD Başkanı Bill Clinton'ın şu sözleri NATO'nun misyonuna ışık tutmaktadır:

"Dünün NATO'su, üyelerinin sınırlarına yapılacak bir askeri saldırıya karşı onların güvenliğini sağlamaktaydı. Yarının NATO'su bu görevine devam etmekle birlikte sınırlarımızın ötesinden gelebilecek tehditlere karşı da görev yapacaktır. Bunlar kitle imha silahlarının (KİS) yaygınlaşması ve etnik şiddet ve bölgesel çatışmalardır."

NATO, karakteri ile tam uyum içerisindeki yeni misyonuna uyum sağlamakta hiç zorlanmadı. Eski Sovyet devletleri NATO bünyesine dahil edildi. İktisadi ve siyasal bağımlılık perçinlendi. 11 Eylül 2001 saldırısının ardından ise aranan fırsat doğdu veya doğurtuldu. Dünya jandarmalığını üstlenen NATO, sınırlarının dışına çıktı; Afganistan ve Irak'ta "terörü bitirmek", bu ülkelere "demokrasi" getirmek üzere işgallere ve katliamlara girişti. Ortadoğu'nun yeraltı zenginliklerini* kontrol altına almak adına yürüyen bu savaşta, her ne kadar ABD ve onun

güdümlündeki NATO bir bataklığa saplanmış olsalar da NATO aracılığı ile sağlanmaya çalışılan egemenlik, pratikte kendisini açıkça ortaya koymuş oldu.

TÜRKİYE’NİN NATO’YA ÜYELİK AİDATI: KAN!

Türk sermaye devleti, NATO’nun kuruluşundan üç yıl sonra NATO üyesi olmuştur. Sovyet “tehlike”si ve NATO’nun AB’ye giriş vizesi olarak değerlendirilmesi gibi siyasal nedenlerle birlikte NATO’ya girişte hiç şüphesiz emperyalist-kapitalist dünya içerisinde uyumla yer almaya çalışan genç Türkiye’nin iktisadi olgularının itilimi vardır. Çok partili parlamenter sisteme geçen, “demokrasi”yi kurumsallaştıracağını yedi düvele ilan eden tekelci sanayi sermayesi, ’60-’71 darbeleri ve nihayetinde ’80 darbesi ile ülke içinde kaynakları kendi çıkarları doğrultusunda engelsizce kullanabilmek ve neo-liberal politikaları uygulayarak sistemin işlevli bir parçası olmak için yaptıklarının ilk adımlarını 1940’ların sonu ve 1950’lerde atmıştır. Bu adımlardan biri de NATO’ya üyeliktir. Üç yıl boyunca üyeliğe direnen NATO’ya aidat kanla ödenmiştir. Türkiye’nin Kore’ye asker göndermesi NATO’nun kapılarını Türkiye’ye açmıştır.

Anlaşmayı kanla imzalayan Türk sermaye devleti için NATO üyeliği kendi sınıfsal konumu için vazgeçilmez bir eşiktir. Geline yerde ise ABD/NATO ile çok yönlü bağlarla sınıksı bağdır.

AKP HÜKÜMETİ: NATO’YA TAM SADAKAT!

Üyeliğinden bu yana NATO’ya kursuzca hizmet eden Türkiye 2003 Irak tezkeresine “hayır” oyu verme taktik “hata”sına düştüğünde ise başına çuval geçirilerek hizaya getirilmiştir. Kıbrıs krizi, NATO’nun Türkiye’nin “terör” sorunlarını merkezi olarak gündeme almayışı, Suriye’ye dair siyasal ve askeri müdahalelerde dikkate alınmayışı vs. gibi ayırım noktalarındaki çatlak sesler, büyüklerine küsmüş bir çocuğun milli-dini duygularının mazlum halklar nezdinde istismarı ile oy devşirme manevraları adına mızımlanmalarıdır. Tersinden bu sıralar sıkça dillendirildiği gibi Türk sermaye devletinin “onurlu dış politikası” ile yakından alakası olmadığı gibi, emperyalist kapitalist sisteme göbekten bağımlı kapitalist ülkelerin bağımlılık ilişkilerine de ışık tutmaktadır.

AKP hükümetinin iktidarda olduğu dönem boyunca 2003 Irak tezkeresi dışta tutulursa NATO’ya hizmette kusur edil-

memiştir. ABD’nin Ortadoğu’daki mızrağı olan NATO’nun “mızrak ucu” görevine tayin edilen Türkiye, bu görevi büyük bir “onurla” karşılamış, gereğini yerine getirmiştir. Bu “başarılı” işlerinin bir sonucu olarak ise dış politika çerçevesinde görünüşte ABD, NATO ve İsrail’le Suriye, YPG vs. konularda ayrımlar yaşasa da özünde emperyalist odakların çıkarları doğrultusunda hareket etmeye devam etmiş, parçası olduğu bütünü unutmamıştır. Yine de son darbe girişiminin de gösterdiği gibi “şımarıklığının” bir bedeli de olmuştur. AKP hükümeti cephesinden Suriye’de Esad’lı geçişe yeşil ışık yakılması bunun göstergesidir.

NATO’DAN ÇIKMAK!..

Bugün bulanık sulara balık avlanmaya çalışılmaktadır. Ancak gerçekler inatçıdır. NATO ve ABD ile ilişkilerin gerildiği ve kesilebileceği tartışılırken, gerisin geri ABD’nin çizgisinde açıklamaların yapılması, emperyalist kapitalist dünya

sisteminin gerçeklerini anlatmaktadır. Emperyalist sisteme göbekten bağlı kapitalist bir Türkiye için başka türlü düşünmek mümkün değildir. Sular durulmaya yüz tutmuş, güç ilişkileri eskisinden daha kuvvetle kurulmaya başlanmıştır.

NATO’dan çıkmak, ABD emperyalizmi ile ilişkileri kesmek ne AKP hükümetinin ne de başkaca bir burjuva partisinin

harcıdır. Burjuvazi bindiği dalı kesemez. NATO’dan çıkmak, emperyalist güçlerle iktisadi, siyasal ilişkileri kesmek ancak ve ancak sosyalist bir devrim ile mümkündür. Ancak sosyalist bir devrim içeride kapitalist sistemin alaşağı edilmesi ile birlikte emperyalistlerle olan kölece bağımlılık ilişkilerine son verebilir.

Bunun için anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmek, sömürü ve talan üzerine kurulu kapitalist sisteme karşı mücadeleyi onun parçası olduğu emperyalist sisteme karşı mücadeleyle birleştirmek gerekmektedir. Türk sermaye devletinin dönemsel çıkarları doğrultusunda sözde emperyalist güç odaklarına yükselttiği sesin iç yüzünü kitlelere anlatmak ve anti-emperyalist mücadeleyi devrimci bir perspektifle örmek günün yakıcı görevidir ve sınıf devrimcilerinin omuzlarındadır.

* *Genişletilmiş Ortadoğu ve Kuzey Afrika Projesi (GOKAP) olarak bilinen BOP (GOP) ülkelerinin sahip oldukları enerji kaynakları dünya üzerindeki enerji kaynaklarının %75’ini oluşturmakta ve bunların %65.8’i ise Ortadoğu’da bulunmaktadır.*

Emperyalist-kapitalizmde barış gerçekleşmez

Dünya Barış Günü’nü Türkiye ve KKTC 1 Eylül’de kutluyor. Birleşmiş Milletler ise 21 Eylül’de kutluyor. Oysa 1 Eylül’ü Dünya Barış Günü olarak kabul eden de aynı BM idi. 1 Eylül 1939’da faşist Alman ordusu Polonya’yı işgal etmiş ve 2. Dünya Savaşı başlamıştı. Savaş sonrası kurulan BM, 1 Eylül’ü Dünya Barış Günü olarak kabul etti. Ama aynı BM 1981’de Eylül ayının 3. Salı’sı, 2001’de ise 21 Eylül’ü Dünya Barış Günü olarak belirledi. Türkiye ve KKTC 1 Eylül’de kutlamaya devam etti.

BM’nin niye tarih değiştirdiğinin nedenleri açıklanmıyor. Herhalde barışın kapitalizmde yalan olduğunu onlar da biliyor, bu yüzden bir yalanın tarihini değiştirmekte çekince duymuyorlar!

Dünya Barış Günü 21 Eylül’de 1 günlüğüne de olsa silahların patlatılmadığı söyleniyor. Bu yalanı doğru kabul etsek bile, savaş sadece silahların karşılıklı patlatılması değil ki. Savaşta taktik hileler de yapılıyor. Hiçbir şey yapılmasa, sadece silahlar temizlense bile, bu, savaş hazırlığı olduğu için barıştan 1 günlüğüne bile söz etmek kocaman bir yalan olur. İşte egemenler bu yalanı söylüyorlar...

KAPİTALİZM SAVAŞ DEMEKTİR!

1. Emperyalist Paylaşım Savaşı başında 2. Enternasyonal dönemleri “anayurt savunması” söylemiyle emperyalist savaşa yedeklendiler. Bu hain politika, Alman işçi ve emekçilerin Fransız ya da başka ülke işçi ve emekçilerine silah sıkması anlamına geliyordu. Lenin bunun ihanet olduğunu açıkça söyledi ve işçi ve emekçilerin silahlarını kendi egemen sınıflarına çevirmelerini istedi. Çünkü zorla asker üniforması giydirilen işçi ve emekçilerin başka ulustan kardeşlerine silah sıkması kapitalizmin çıkarınıdır. Kapitalizm ise savaş demektir.

Çünkü kapitalistin varlığı artı değer sömürüsüne, anlaşılır bir ifadeyle söyleyelim, kâra dayanır. Emperyalizmde kapitalistlerin varlık koşulu “daha, daha çok kâr”dır. Kâr elde etmesi için sömürüyle ürettiği “ürünü” satması, satmak

için de pazar bulması gerekir. Daha geniş pazar, daha çok “ürün” satması anlamına geldiğinden, emperyalistler her zaman daha geniş pazara hakim olmaya çalışır. Bütün emperyalistler pazar için sürekli savaşım halindedir. Ama özellikle ekonomik krizleri derinleştğinde bu paylaşım savaşı, silahların dilini kullanmaya başlar. Emperyalistler “vatan, millet, Washington” derler ama kendileri savaşmaz. Savaşı başlatan onlardır ama cephelelere gidip ölen-öldürenler, asker üniforması giydirdikleri işçi ve emekçilerdir. Bir ülke galip geldikten sonra kapitalizmde geçici bir süreliğine barış olur. Ama paylaşım savaşı hâlâ sürer. Gün gelir bu paylaşım savaşı, yine silahların diliyle sürer, işçi ve emekçiler ölmeye devam eder.

2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’ndan sonra 3’üncüsü olmadı. Ama savaşlar bitti mi? Bugün Suriye’de süren savaş (Suriye son örnek, bunun dışında pek çok savaş oldu ve oluyor) savaşların bitmediğini gösteriyor. Suriye’deki savaş ise Rusya ve ABD’nin emperyalist paylaşım savaşından başka bir şey değil. 3. dünya savaşı da artık dillendiriliyor. Emperyalist-kapitalizmde bölgesel savaşlar hiç bitmiyor ama 3. dünya savaşının başlaması potansiyel olarak hep var.

BARİŞ SOSYALİZMLE GELECEK!

Kapitalizmde savaşı zorunlu kılan neden, daha çok pazara hakim olma ihtiyacıdır. Sosyalizmde ise kâr için pazar arayan burjuvazi iktidardan alaşağı edilip işçi sınıfı iktidara geçecek ve sömürüyü ortadan kaldıracaktır. Üretim kâr için değil, toplumun ihtiyacına göre yapılacaktır. Bu durumda pazar diye bir kavram dahi kalmayacak. Pazara ihtiyaç yokken, pazar paylaşım savaşı da ortadan kalkacaktır. Barış sadece bu koşullarda, yani sosyalizmde kalıcı ve gerçek olacaktır.

Komünistler Türkiye’de 1 Eylül’de, dünyada 21 Eylül’de barış için alanlara çıkmalı, kapitalizmin savaş olduğunu, barışın sosyalizmle geleceğini haykırmalıdır.

ABD ve Türk sermaye devletinin Cerablus seferi üzerine

D. Yusuf

Türk sermaye devleti, ABD'nin yönetimindeki Minbic operasyonu için, bazı sıkıntılar yaşansa da sonuçta ikna edilmişti. Daha o zaman, ABD'nin sermaye devletine operasyonun sınırlarına, daha açık bir anlatımla, YPG ile nereye kadar gidileceğine dair sözler verdiği dillendirilmişti. Daha inandırıcı ve ikna edici olsun diye, YPG'nin kendisini dinlemeyip yeni yerlere sızması durumunda buna izin vermeyeceğini de sermaye devletine teminat olarak vermişti.

ABD, Türk sermaye devletinin IŞİD'e daha açık bir tavır alması ve IŞİD'e karşı mücadele konusunda koalisyon güçlerine daha inandırıcı katkılar yapması durumunda, IŞİD'e karşı mücadele yalanı ile Suriye'ye tümüyle korsanca ve işgalci bir yeni güç olarak giriş yapabileceğini de kulağına fısıldamıştı. Bunun günü bekleniyordu ve o gün geldi.

ABD ve koalisyon güçleri ile şamar oğlanı Türk sermaye devleti Cerablus seferini başlattılar. Bu operasyonun, tam da Minbic operasyonunun sona erdiği ve Minbic'in IŞİD'den tümüyle arındırıldığı bir sırada yapılmış olması bile tek başına manidardır.

En dolaysız ve özet bir anlatımla bu operasyon, başka hedeflerinin yanında, esas olarak, hep birlikte YPG'nin ve onun şahsında Kürtlerin yolunu kesme amaçlı bir operasyondur. Hedef dosdoğru Kürtlerin çoğalan kazanımlarıdır, somut olarak da Rojava özerk oluşumdur. Özellikle Türk sermaye devleti için anlamı budur. Ne yapıp edip Kürtlerin bu coğrafyadaki önlenemez ilerlemesi, güçlenmesi, büyümesi, prestijini arttırması, uluslararası platformlarda muhatap alınması ve meşrulaşması engellenmek istenmektedir. Zira bu oluşum ilk andan itibaren Kürt hareketine olumlu yönde hep kayda değer bir itilim kazandırdı. Kürtler için esin kaynağı oldu. Bir dönem Güney Kürdistan bu rolü oynamıştı. Rojava ise doğrudan PKK'nin çizgisinde bir mücadelenin ürünü ve eseri idi. Haliyle, hem Türk sermaye devleti hem de efendileri emperyalistler için çok daha büyük bir tehlikeydi.

CERABLUS SEFERİNDE ABD'NİN ROLÜ, AMACI VE HEDEFLERİ

Türk sermaye devleti saldırıyı kendi başına yapmamıştır. ABD ve koalisyon güçleri ile birliktedir. Onlara tabi olarak hareket ediyor. Bu nedenledir ki, ABD ve koalisyon güçlerini kullanma durumu yoktur. Kaldı ki ABD kendisini kullandır-

maz. Tersine, ABD yıllardır Türk sermaye devletini kullanmaktadır.

ABD ta G20 zirvesi sırasında ve onun adına bizzat J. Kerry, günü geldiğinde Türk sermaye devleti ile birlikte Cerablus'a dönük bir operasyon yapabileceklerini açıklamıştı. O zaman koşullar henüz oluşmamıştı. Sermaye devleti hâlâ IŞİD ile içli dışlıydı ve açık tavır almıyordu. ABD ve koalisyon bu hususta güven vermiyordu. En önemlisi de bu aşamada ABD için önemli taktik bir müttefik olan, icraatlarıyla da çok yararlı olan YPG ta kıntısı ve korkusu vardı Türk sermaye devletinin.

Şimdi koşullar bir parça farklılaştı. YPG ha bire güçleniyor. Kürt hareketi daha etkin bir konum kazanıyor. Giderrek denetlenemez bir güce dönüşüyor. IŞİD epeyce hırpalandı. Sıkıştırılıp daha etkisiz hale getirildi. IŞİD'e karşı mücadele yine öncelikli olmalıdır. Bu bahane, daha doğrusu aşağılık yalana her şeye rağmen hala ihtiyaç var zira. Ama Kürt hareketine ve bu arada da YPG'ye de bir dur demek gerekiyordu. ABD, üstelik de bağımsız bir iradenin mahsulü olan bir Rojava istemiyor. Kendisinden öte sonuçları olduğunu ve olacağını düşünüyor. Sözelimi ilk elden Kuzey Kürdistan'daki benzer eğilim ve girişimleri tetikleyeceğini biliyor. Daha da önemlisi, şimdiden çeşitli zamanlarda ve çeşitli vesilelerle dillendirilen Bağımsız ve Birleşik Kürdistan fikrine ek bir ivme kazandıracağına da farkındadır. Bu ise hem emperyalistler hem de işbirlikçisi devletler için çok daha büyük bir tehdit ve tehlike olacaktır. Tez elden bu gidişata dur denmeliydi. Cerablus seferinin en önemli amaçlarından biri de budur. En yalın an-

latımla Kürt hareketine bir ayar verme hareketidir.

ABD'nin önemli bir diğer amacı da şudur: ABD yanına koalisyonun diğer güçlerini ve şamar oğlanı Türk sermaye devletini de almış olarak ve bu operasyon vesilesiyle nihayet Suriye'ye doğrudan bir giriş yapmıştır. Rusya ve Suriye'nin, akabinde İran'ın buna tepkilerinin ne olacağı bir yana, ABD bu hamlesi ile ciddi bir sonuç alırsa eğer, boşaltacakları alana kendi eseri cihatçı çeteleri yerleştirecektir. Böylece onun da Suriye'de kendisine ait bir mevzisi olacaktır. Ve dahası da buraya tutunup, zaman içinde kalıcı olmanın yoluna bakacaktır. Bu çok kirli bir yol olsa da... Ve nihayet, ABD'nin ne yapıp edip Suriye'de Rusya ile bir denge yaratma hedefi vardı. Cihatçı çeteleri kullanarak ve IŞİD'e karşı mücadele aşağılık yalanına sınıksız sarılarak şimdi bu hedefini de gerçekleştirmek istiyor. Ve ek olarak, yanında işbirlikçisi Türk sermaye devletini de Suriye'ye taşıyor. En azından ona yol açıyor.

SONUÇ YERİNE

ABD de, koalisyonun diğer güçleri de, Türk sermaye devleti de tümüyle kirli, kanlı ve karanlık amaçlarla Cerablus seferini başlatmışlardır. ABD'nin de, en başta Fransa olmak üzere emperyalist koalisyonun diğer üyelerinin de IŞİD'e karşı mücadele nedeniyle bölgede oldukları, bu operasyonun temel amacının da IŞİD'i bitirmek olduğu tümüyle aşağılık bir yalandır. Türk sermaye devletinin IŞİD karşıtı bir tutuma nihayet geldiği ise çok daha dipsiz bir yalandır. Onun IŞİD'le içli dışlı olma durumu devam etmektedir.

Antep katliamı tek başına buna örnektir. Bu katliamın tam da Cerablus seferinin kararlaştırıldığı sırada gerçekleştirilmesi oldukça manidardır. Muhtemelen Türk sermaye devletinin bundan haberi vardır. Bombanın pimini tutan diğer el de Türk sermaye devletidir.

Çok dikkate değer bir gelişme de ABD başkan yardımcısı J. Biden ile Güney Kürdistan federe devleti başkanı Mesut Barzani'nin tam da Cerablus seferinin başlatılacağı zaman ve aynı anda Ankara'ya gelişleri oldu. Hiç kuşkusuz bu ziyaretlerin bu sırada ve aynı anda olması tesadüfi değildir. Hangi gerekçe ileri sürülürse sürülsün, hangi mizansen içinde sunulursa sunulsun, kesinlikle haberli geldiler ve amaç aynıdır. Karanlık ofiste neler konuşacakları tam olarak bilinemez. Ancak, konuşulunun bölgedeki gelişmeler ve somut olarak da son Minbic ve şimdi de Cerablus operasyonları olduğu tartışmasızdır.

Ortak korkuları var. PKK ile İran ve Rojava'daki Kürt hareketinin büyümesi, etkin konum kazanması, öne çıkması ve zaman içinde uluslararası platformlarda muhatap kabul edilmesi Barzani'nin de en büyük korkusudur, kabusudur. Barzani hem de koşarak Ankara'ya gelmiştir. Efendisi J. Biden'dan ve Türk sermaye devletinden bu gidişata dur demek üzere, duruma müdahale etmelerini istiyor. Bir kez daha ihaneti oynuyor.

J. Biden'ın bu operasyon vesilesiyle ele alacağı başka şeyler var kuşkusuz. Ama bir amacı da, Türk sermaye devletinin 15 Temmuz darbe girişimi sırasında kırılganlığını gidermek, teskin edici laflar eşliğinde gönlünü almaktır. Türk sermaye devleti buna dahi muhtaçtır.

İflas eden dış politikada değişim

Emperyalizme hizmet halklara düşmanlık bakidir

Dinci gerici AKP iktidarının izlediği saldırgan/yayılmacı dış politikanın iflasi uzun süre önce tescil edilmişti. Ancak son beş yılda o kadar haddini aşan açıklamalar yapıldı ki, herkesin malumu haline gelen iflasi kabul etmek için bile uzun süre geçmesi gerekti. İflasın failleri tarafından teslim edilmesi ise, ancak AKP'nin koynunda semiren Gülen Cemaati'nin başarısız darbe girişiminden sonra gerçekleşti.

Cihatçı katillere verdiği sınırsız destekle cehennem ateşini ülke içine taşıyan dinci iktidar, emperyalist/siyonist oyunda kendisine biçilen rolü oynadı. Bu "aktif taşeronluk" rolü karşılığında yağmadan büyük bir pay alacağını varsayan Tayyip Erdoğan'la müritleri Osmanlı'yı diriltme histerisine kapıldılar. Bu akıl almaz aymazlık, bu gözü dönmüşlük Suriye halklarının yaşadığı büyük trajedinin temel nedenlerinden biridir.

Küresel hegemonya çatışmasının sahası haline getirilen Suriye'nin halkları çok ağır bir fatura ödediler/ödüyorlar. Esad yönetimini yıkmak, Şam'da dinci/Amerikancı bir rejimi işbaşına getirmek, Arap dünyasını İhvacılara (Müslüman Kardeşler) teslim etmek, AKP'yi "ılımlı İslam" diye halklara kakalamak ve buna dayanarak bölgeyi etnik, dinsel, mezhepsel temelde parçalayıp halkları köleleştirmek...

Başta T. Erdoğan olmak üzere dinci şeflere Osmanlı'yı hortlatma hayalleri kurduran bu emperyalist/siyonist plan başarıya ulaşıyorsa, bölge halkları için tasviri mümkün olmayan felaketlere yol açacaktı. Son yıllarda yaşanan vahim olaylar, planın başarısız halinin yansımalarından başka bir şey değildir. Bu arada bölge halkları halen yeni musibetlerle yüz yüze kalma riskleriyle karşı karşıyalar.

Tayyip Erdoğan AKP'si, Türkiye dahil tüm bölge halklarının başına büyük belalar açtığı değil tam bir iflase sürüklendiği için dış politikasını değiştiriyor. İsrail'den sonra Rusya'nın, 15 Temmuz'dan sonra ise İran'ın son olarak da Suriye'nin kapılarını çalmak zorunda kalan dinci iktidar, geçen yıllarda söylediklerinin tersi laflar etmeye başladı. Buna rağmen ortada ne bir zihniyet değişikliği ne bir özleştirme var. Sefil çıkarların bekası için zorunluktan kaynaklanan bir değişimdir söz konusu olan. Bu kadarı ne AKP-cemaat koalisyonun halklara karşı işlediği ağır suçları hafifletir ne İŞİD'le aynı kaynak-

tan beslenen ideolojik zihniyette bir değişiklik olduğu anlamına gelir.

"İlimli İslam" projesiyle halkları esir alma planı çökünce AKP'nin emperyalist efendileri nezdindeki önemi de dibe vurdu. Buna rağmen dinci şefler ABD'nin Suriye'ye saldırarak Libya modelini uygulaması durumunda projenin diriltilebileceğini savundular. Saldırıya ikna etmek için defalarca ABD nezdinde girişimde bulunan T. Erdoğan'la müritleri, emperyalist efendilerini bıktırdılar. Böyle bir saldırının bölgesel bir savaşa, hatta yeni bir dünya savaşına dönüşme riski olduğunu bilen ABD için AKP şeflerine katlanmak giderek bir yük hâline geldi. Darbe girişiminin ardından ortaya çıktığı gibi, ABD'nin dinci gericiliği olmasa bile T. Erdoğan'la bazı müritlerini gözden çıkarmasında iflas eden dış politikada ısrarın da payı var.

Dış politikası iflas eden, emperyalist efendileri tarafından katlanılmaz hâle gelen, darbe girişimi ile sarsılan T. Erdoğan AKP'si Rusya, İran ve Suriye ile ilişkileri onarmaya odaklandı. Bu adımlar kısmi bir rahatlık yaratsa da, esas efendi olan batılı emperyalistleri memnun ettiği söylenemez. Elbette bu adımların ABD/NATO çizgisinden uzaklaşmakla bir ilgisi yok. Hatta yaranma hedefini de içeriyor. Buna rağmen bazı konularda gerilim yaşandığı, özellikle Kürt sorunu ve İŞİD'e destek gibi konulardaki yaklaşım farklılığının yarattığı gerilim aşılmış değil.

ABD başkan yardımcısı Joan Biden'in Türkiye'ye ayak bastığı gün PYD mevzilerine düzenlenen saldırı, sermaye iktidarının Kürt halkına düşmanlıktan dolayı emperyalist efendileriyle gerilim yaşamaktan geri durmadığını gözler önüne

serdi. Her şeye rağmen döne döne NATO'ya yani ABD'ye bağlı olduklarını ilan eden dinci şefler, kabul gördükleri anda efendilerinin önünde diz çökeceklerdir.

Dinci sermaye iktidarı dış politika-sında bazı değişiklikler yapsa da iki temel noktada sabittir: İlki emperyalizme tam sadakat, diğeri ise başta Kürt halkı olmak üzere halklara düşmanlıktır. Nitekim Cerablus'u İŞİD'den kurtarma adına saldırı başlatan Türk ordusu ilk fırsatta PYD mevzilerini bombalamaya başladı. Oysa PYD önderliğindeki güçler yıllardır bu cihatçı katillere karşı savaşıyorlar. Zaten bu saldırının esas amacı Cerablus'u cihatçılardan kurtarmak değil. Sadece ismi farklı olan ama zihniyet ve vahşette İŞİD'le yarışan diğer cihatçıları bu kente saldırtmak için seferber eden bizzat AKP iktidarındır. Amaç, PYD'ye bağlı güçlerin Cerablus'a girişini engellemek ve buna dayanarak Kürt halkının Rojava'daki kazanımlarına saldırmaktır. Rusya ile anlaşınca yeniden "kırmızı çizgiler"den söz etmeye başlayan AKP'li şefler, PYD'ye terörist damgası vurmaya çalışırken cihatçı katilleri arsızca desteklemeye devam ediyor. Öyle bir histeriye kapılmışlar ki, Kürt halkına karşı, düşman ilan ettikleri Şam yönetimiyle bile işbirliği yapmaya başladılar.

AKP iktidarının "emperyalizme hizmet halklara düşmanlık" temeline dayalı dış politikada ısrarı hem siyasal İslamcı/İhvacı ideolojik çizgisinden hem sermaye sınıfını temsil etmesinden kaynaklanıyor. Halklar arası kardeşlik, dayanışma, dostluk ve işbirliğine dayalı ilişkileri hakim kılmak ancak kapitalizmi yıkıp emperyalizmi bölgeden söküp atmakla mümkün olacaktır.

Cumartesi Anneleri eylemi

Cumartesi Anneleri 20 Ağustos günü 595. haftasına giren eylemlerde 1992 yılında gözaltında kaybedilen Mehmet Ertak'ın akıbetini sordu.

Saat 12.00'de Galatasaray Meydanı'nda başlayan eylemde, 86 gündür haber alınamayan Hürşit Kültür'in akıbeti soruldu ve Özgür Gündem gazetesinin kapatılması protesto edildi.

Kayıp yakınlarının konuşmalarının ardından Mukaddes Şamiloğlu tarafından okunan açıklama şu ifadelerle başladı:

"15 Temmuz darbe girişiminden sonra kayıt dışı gözaltılar yoğunlaştı. 9 Ağustos 2016 tarihinde İstanbul'da gözaltına alınan, tanıklara ve kamera görüntülerine rağmen gözaltına alındığı inkâr edilen Recep Demirtaş'ın, dün gece Ankara'da gözaltında tutulduğu kabul edildi.

Hükümet OHAL kapsamında çıkardığı anti-demokratik yasalarına bile uyma gereği duymuyor. Anayasa ve uluslararası sözleşmelerle güvence altına alınan hak ve özgürlükleri ayaklar altına alıyor.

Kayıt dışı gözaltının işkenceye ve gözaltında kaybetmeye yataklık ettiği gerçeğinden hareketle, hükümete kayıt dışı gözaltı işlemine derhal son verme çağrısı yapıyoruz."

Açıklamanın devamında 32 yaşında 4 çocuk babasıyken gözaltında kaybedilen kömür ocağı işçisi Mehmet Ertak anlatıldı. Kardeşi dağa gittiği için 2 kez gözaltına alınıp işkence edilen Ertak'ın 20 Ağustos 1992'de resmi polisler tarafından gözaltına alınarak Şırnak Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüğü aktarıldı. Ertak'ın gözaltına alındığını ve gözaltında işkence gördüğünü belirten 9 tanığın savcılığa başvurmasına rağmen gözaltına alındığının inkar edildiği belirtilen açıklamada, Murat İpek adlı JİTEM'cinin Ertak'ı Emniyet Müdürü ve TMSH müdürlerinin bilgisi dahilinde öldürdüklerini 1997'de itiraf ettiği söylendi. Ertak dosyasına bakan Tahir Elçi'nin, Türkiye'nin AİHM'de mahkum edilmesini sağladığı ifade edilen açıklama, dönemin devlet görevlilerinin cinayetle ilgili sorumluluğu hatırlatılarak ve kayıpların akıbetleri sorularak sonlandırıldı.

Açıklamanın okunmasından sonra Cizre ve Yüksekova'daki kayıp yakınlarının haftalardır eylem yapamadığına dikkat çekildi. Bu haftaki eylemi polis demir bariyerlerle çembere alarak yalıtıma çalıştı. Eylemi izlemek için duranlar da polis tarafından "burada durmak yasak" denilerek uzaklaştırıldı.

Biden ve Yıldırım'dan “ilişkileri onarma” vurgusu

Darbe girişimi ardından işçi ve emekçilerde ABD'ye karşı tepki yükselirken Türk sermaye devleti temsilcileri, bu tepkiyi maniple edecek şekilde yükselttikleri göstermek için “ABD karşıtlığı” mizansenini yavaş yavaş terk etti. Son olarak ABD Başkan Yardımcısı J. Biden'ın Binali Yıldırım ile yaptıkları görüşmeden sonraki açıklamaları da bunu bir kez daha gözler önüne serdi.

YILDIRM'DAN “İLİŞKİLERİ BOZMAMALIYIZ” VURGUSU

B. Yıldırım, açıklamalarının hem başında hem de sonunda efendilerine uşaklığı sürdüreceklerinin teminatına vurgu yaparak “ABD-Türkiye ilişkilerinin bozulmasına müsaade etmememiz gerekiyor” ifadelerini kullandı.

Daha önceki açıklamalarında “ABD ile FETÖ'den başka pazarlığımız olamaz” diyen Yıldırım, bugün de bunun altını çizdi. Fethullah Gülen'in iadesi için ABD tara-

findan atılan adımları öven Yıldırım şöyle konuştu:

“Bu konuda gerek hükümetimize, gerekse Türk halkına yönelik samimi açıklamalarınız sürecin sağlıklı işlemesi açısından hayati öneme sahip, teşekkür ediyoruz. Şunu bilmenizi isteriz ki bu konuda teknik heyetin Türkiye'ye gelmesi ve bizim savcılarımızla, hakimlerimize bu konuyu enine boyuna değerlendirmesi bu işin ne kadar ciddiye alındığını, sizin tarafından ne kadar önemsendiğini de ortaya koymuştur.”

BİDEN'İN İKİYÜZLÜ AÇIKLAMALARINI “SAMİMİ” BULDU

Diğer yandan, Biden'ın alay ederce kurduğu ifadelerle rağmen ABD şeflerinin darbeyi tasvip etmediğini söyleyip bunu öne çıkaran Yıldırım'ın bir “ABD darbenin arkasında değildi” demediği eksik kaldı.

ABD'nin darbe girişiminden haberdar olduğu; İncirlik'ten kalkan uçaklar,

NATO'ya bağlı Türk komutanların süreçte dahil olması, ABD askeri aygıtı şeflerinin “muhataplarımızın çoğu tutuklandı” açıklamaları ile orta yerde dursa da, Biden aksini iddia etmeye devam etti. Darbe girişimi için “biz bunun gerçek olup olmadığını, internet oyunu olup olmadığını, ciddi olup olmadığını anlayamadık” diyerek resmen alay eden Biden, “halkın darbeye karşı gösterdiği cesaret”, “darbedeki saldırıların yol açtığı vahşet”, “Türk milletinin kahramanlığı” gibi başlıklar üzerinde durarak demagoji yaptı.

Bütün bu ikiyüzlülüğe rağmen B. Yıldırım Biden'ın açıklamalarını “samimi” olarak nitelendirerek ABD'ye toz kondurmamaya özel olarak dikkat etti. Fethullah Gülen'in teslim edilmesinin ABD'ye karşı tepkileri yatıştıracağını iddia eden Yıldırım, kendilerinin de ABD'ye uşaklık çizgisi doğrultusunda “bunu düzeltmek için çaba harcayacağını” itiraf etti.

Erdoğan'dan operasyon savunusu

Türk sermaye devletinin şefi Erdoğan Suriye'ye yönelik gece yarısı başlatılan saldırıya ilişkin açıklamalarda bulundu. Erdoğan “terör” demagojisini sürdürerek “Terör örgütlerinin saldırılarına maruz kalmamızın esas sebebi Suriye'dir” sözleriyle başlatılan hareketi meşrulaştırmaya çalıştı.

Erdoğan, Suriye'de 5 yılı aşkındır devam eden kirli savaşa ve dinci-gerici çetelere yaptıkları yatırımları da “terör” demagojisiyle geçiştirmeye çalışarak “Türkiye'yi ‘teröre yardım etmekle’ suçlayanlar ancak ve ancak terör örgütlerine yardım etmektedirler. Bu teröristler lanetlidir, bunlar dikiş tutturamayacaklar” ifadelerini kullandı.

Kürt halkının Rojava'daki kazanımlarını “YPG ve terör” demagojisiyle çarpıtarak “Türkiye'ye tehdit” diye hedef gösteren Erdoğan, PYD lideri Salih Müslim'in “Türkiye Suriye batağındadır. IŞİD gibi o da bozguna uğrayacaktır” sözlerine atıfta bulunarak tehditlerini sürdürdü: “Birileri meydan okuyorlar, ‘Suriye Türkiye için şöyle böyle olacak’ diye. Önce siz ne olacağınızın hesabını yapın.”

Erdoğan konuşmasında, Türk sermaye devletinin Suriye'deki kirli çıkarlarını, dinci-gerici çetelerle işbirliğini, mezhepçi kışkırtmalarını, bütün bunların etkisiyle yerlerinden edilen milyonlarca göçmene dayattığı barbarlığı ve son olarak da emperyalist koalisyonun onayıyla giriştiği saldırıyı meşrulaştırmaya çalışırken ikiyüzlülükte de sınır tanımadı. Erdoğan şu ifadeleri kullandı:

“Türkiye, Suriye'de sahneye konulmaya çalışan oyunlara asla müdahale etmeyecektir. Yolumuza taş koymaya çalışanlara, oldubittiye getirmek isteyenlere izin vermeyeceğiz. Bütün imkanlarımızı kullanarak Suriye'nin toprak bütünlüğünü korumakta kararlıyız. Suriye'nin yönetilmesine Suriye halkı karar versin, dışarıdan birileri değil. Buna dahi tahammül edemiyorlar.”

İŞİD zihinsel engelli çocukları canlı bomba yapıyor

BM Çocuk Hakları Komitesi'nin geçen yıl açıkladığı rapor, IŞİD vahşetinin tüm boyutlarını gözler önüne sermişti. Kaçırıldığı çocukları seks kölesi olarak satan, işkence eden, kimini çarpmıha gererek, diri diri gömerek ya da kafasını keserek katleden cihatçılar, özellikle zihinsel engelli olan çocukları intihar bombacısı olarak kullanıyordu. Komite sözcüsü Renate Winter, “Bu çocuklar büyük olasılıkla ne yaptıklarının farkında bile değil” demişti.

İŞİD, Mart'ta Bağdat'taki bir stadyumda düzenlediği ve 65 can alan intihar saldırısında da canlı bomba olarak bir erkek çocuğu kullanmıştı.

Afganistan'ın kuzeyindeki Kunduz vilayetinde Taliban, yaşları 6 ile 8 arasında değişen çocuklara mayın döşemeyi, saldırı düzenlemeyi, canlı bomba olmayı öğretiyor. Bu kamplardaki çocukların kimi kaçırılırken, kimi ailelerinden satın alınıyor. Bazı çocuklar için bin dolar öde-

niyor. Kamplara ölü militanların çocukları da alınıyor. Malta'daki Kriz Araştırmaları Merkezi uzmanlarından Natalia Kharitonov, teröristlerin potansiyel kurbanların hızlıca güvenini kazanabildikleri için çocukları kullandığını söylüyor. Saldırılarda çocuklara genelde uzaktan kumanda ile idare edilen bombalı düzenekler giydiriliyor. Bazı durumlarda çocuklar hangi rolü üstlendiklerinin farkında olmuyor.

TKİP V. Kongresi sunumlarından...

Gençlik çalışmaları

(TKİP V. Kongresi'ne sunulan "Gençlik hareketi ve partinin gençlik çalışması" başlıklı metni, Ocak 2016 tarihli sayımızda yayınlamıştık. Şimdi ise söz konusu metni hazırlayan yoldaşın tamamlayıcı nitelikteki sözlü sunumunun kayıtlarını yayınlıyoruz. Gizliliğin gerektirdiği bazı bölümler buradaki yayında çıkarılmıştır...)

Üç yıl önce toplanan TKİP IV. Kongresi bir çağrı yaptı: Devrime hazırlık! Her alanda ve her açıdan devrime hazırlığı ön plana çıkaran, bu çağrıyı partinin önüne koyan bir bildirge ile kongre kendisini duyurdu. İçerisinden geçilen dönemin olguları üzerinden böylesi bir çağrının yapıldığını biliyoruz. Bu kongrenin açılış konuşmasında ve ilk oturumlarında da bu vurgu bir kez daha öne çıkarıldı.

Dünyada ve Türkiye'de sistemin çelişkilerinin yoğunlaştığı, derinleştiği, bu çelişkiler üzerinden bir dizi politik gelişmenin yaşandığı bir süreçten geçiyoruz. Tırmanın savaş ve saldırganlık, işçi sınıfı ve emekçileri hedef alan neo-liberal sosyal yıkım saldırıları, gençliği kuşatan gericilik, geleceksizlik ve bir takım politik gelişmeler bu dönemin olguları olarak ve giderek yoğunlaşarak döne döne önümüze çıkıyor.

IV. Kongre'nin devrime hazırlık çağrısı, bu topraklardaki olgular ve gelişmeler üzerinden de çok geçmeden kendisini ortaya koydu. Kongre bildirgesi Kasım ta-

rihliydi ve yaklaşık 8 ay sonra gelişen Haziran Direnişi ile partimizin hazırlık çağrısının önemini bir kez daha görmüş olduk.

Şuraya gelmek istiyorum. Tunus'ta, Mısır'da, Türkiye'de, Amerika'da, Yunanistan'da, İspanya'da yaşanan sosyal hareketliliklere içerisinden geçtiğimiz yeni tarihsel dönemin öne çıkardığı olgular üzerinden baktığımızda, tüm bu süreçlerde işçi ve emekçi sınıflara mensup gençlik kitlelerinin özel bir yer tuttuğunu görüyoruz. Bunu Haziran Direnişi'nde de açık bir biçimde gördük. Barikatların başında direnen, günlere yayılan hareketlilik sürecinde soluksuz bir biçimde yer alan bir gençlik kitlesi vardı. Bu kitlenin sınıfsal karakterine baktığımızda da, temelde emekçi sınıfların genç unsurları olduklarını, soluklu ve direngen bir tu-

tumla öne çıktıklarını gördük. Hayatını yitiren gençlere bakıldığında, bu tüm açıklığıyla görülecektir.

Bu olgu, partinin devrime hazırlık çağrısının gençlik cephesine yüklediği sorumluluğu da ortaya koymaktadır. Her alanda ve her açıdan devrime hazırlık dediğimiz yerde, bunun gençlik çalışmasını kesen boyutu yeterince açıktır. Sadece Haziran Direnişi de değil, Haziran Direnişi'ni önceleyen ve sonralayan iki kongre arası dönemin tüm olguları ve gelişmeleri, gençlik kitlelerinin devrime kazanılmasının, politik inisiyatifle mücadele sahnesine çıkmasının yakıcılığını ortaya koymuştur.

Bunun bir yönü toplumsal mücadelelerde gençliğin oynadığı rol, özgün konumu, dinamizmi, enerjisi, mücadele potansiyeli, vb... Diğeri ise partinin, sınıf ve devrim davasının geleceği açısından gençliğin en direngen, en dinamik, en mücadeleci, en kararlı kesimini kucaklaması sorumluluğudur.

Aslında IV. Kongre'yi takip eden süreçte partinin ortaya koyduğu politik gençlik örgütü politikasıyla bu çağrının somutlandığını biliyoruz. Yeni bir döneme giriliyor, bu dönem sınıflar mücadelesi, halk isyanları vb. açısından bir yere oturuyor ama bunlarla birlikte bu süreç gençlik kitlelerini dolaysız kesen bir mahiyette ilerliyor. İşte biz Türkiye coğrafyasından böyle bir dönemde

öne çıkacak gençlik hareketinin en dinamik, en diri kesimini devrimci bir örgütsel zeminle kucaklamak ekseninde bir politikayla bu hazırlığın somut adımını atmış olduk.

Sunum metninde politik gençlik örgütü politikasına ilişkin vurgular var, ben bazı noktalara değinip geçeceğim. Bu politika bugünün politikası değil tek başına. '70'li yıllardaki deneyimleri de gözetererek 2000'li yılların ortasından itibaren biz birleşik kitlesel bir devrimci gençlik hareketi ihtiyacını, gençlik hareketinin bileşenlerinin bu politika ekseninde yan yana getirilmesini özel bir kaygıyla döne döne vurguladık. Ama o günün Türkiye'sinde sol hareketin gerçekliği üzerinden bunun imkanlarına çok sahip olmadığımız için, bu süreç hedeflediğimiz

sonucu üretemedi. Bunun imkanlarının arttığı dönemlerde dahi solun tablosu ve gençlik içerisindeki verili durumu bu politikanın karşılık bulmasını zora soktu.

Ama bugünün dünyası, bugünün gelişmeleri, bu gelişmelerin gençlik hareketi ve gençlik kitlelerine yansımaları, bizim bu adımı kendi başımıza atmamızı, komünistler olarak gençlik cephesindeki gelişmelere yanıt üretmemizi, politik bir inisiyatif göstermemizi zorunlu kıldı ve biz politik gençlik örgütü adımızı atmış olduk. Ancak daha başında zorlanmalar yaşadık.

En başta, yeni tarihsel dönem, bu dönemin ortaya çıkardığı olgular ve bizim gençlik hareketine bu cepheden müdahale ekseninde ortaya koyduğumuz politikanın kavranışı sorunuyla yüzyüze kaldık. Bu politikanın taşıyıcıları yani gençlik çalışmasının öznelere adına, bu politikayı yerli yerine oturtma ve gereğince bir davranış çizgisi şekillendirme noktasında yaşanan bir zorlanma oldu bu. Yani sıra partinin toplamında da bu yönelimi gereğince kavrama noktasında boşluklar olduğunu da ifade etmek gerekiyor. Bu sorun daha ilk adımda önümüze çıktı ve bu politikanın daha güçlü ve etkili bir şekilde hayat bulmasını zora soktu. Birinci nokta bu idi.

İkinci nokta, tam da bununla ilişkili içerisinde, bu aynı dönemde, oturmuş bulunan çalışma tarzımızın sorunlarıyla uğraşmak durumunda kaldık. Yeni bir adım atıyorduk ve bu baştan aşağı bir yenilenmeyi gerektiriyordu. Ama bu alandaki zayıflığımız bizi zorlayan bir başka etken oldu. Gençlik cephesinden yeni dönemi kucaklayacak, bunun araçlarını yaratacak, imkanlarını oluşturacak bir adım atarken, bunu eski alışkanlıklarla, eski tarz ve yöntemlerle, eski pratikle örgütlemeye çalışmanın sorunlarıyla karşı karşıya kaldık. Bunun, meselenin kavranmasıyla da dolaysız bağ içerisinde karşımıza çıkan bir sorun olduğunun altını çizmeliyiz.

Üçüncüsü ise güçler planında yaşadığımız sıkıntı oldu. Bu politikanın taşıyıcısı gençlik güçlerinin durumu sürecin ilerletilmesini zora sokan bir başka öznel etkeni.

Tüm bunlar, bu politikanın daha hızlı, etkin, dinamik ve sonuç alıcı bir şekilde örgütlenmesini yavaşlatan bir rol oynadı.

Buna rağmen biz tüm gençlik güçlerimizle sürece yüklendik. Var gücümüzle gençlik birliği eksenli politik gençlik örgütü politikasının ete-kemiğe bürünmesi sürecinin içerisine girmiş olduk. Ama

daha önce de vurguladığım gibi, eski tarzla, eski alışkanlıklarla, çalışma tarzında oturmuş bir takım kalıplarla birlikte...

Bu süreci ele alırken, komünist gençlik çalışmasının tablosunu tartışmak önemli bir yerde duruyor. Çünkü bu sürecin öznesi somutta genç komünistler. Komünist gençlik çalışmasını, yani o politikanın taşıyıcısı/öznesi olan çalışmayı iki başlık üzerinden ele alabiliriz. Birincisi, IV. Kongre'nin hemen ardından merkezi bir politik organizasyon olarak merkezi gençlik komitesi, ikincisi ise yerel ayaklar.

(Parti güvenliği bakımından yayınlanamaz bölümler...)

Merkezi gençlik komitesi, mevcut politikanın güçlere kavratılması ve etkin bir politik merkez olarak davranma noktasında zorlanma yaşadı. Yerelerde ise bu adımın kavranması ve pratik inisiyatifin ortaya konulması planında zayıflıklar yaşandı.

Buna rağmen yeni adımla birlikte genişleyen bir tablo da yaşadık. Bundan üç yıl önce çalışmamız üç kente daralmış durumdaydı. Şu veya bu düzeyde bu kentler üzerinden ilerleyen bir gençlik çalışmamız varken, geride kalan üç yıl içerisinde çalışma taşralara doğru genişledi. Pek çok yerde, tekil ilişkiler ya da bir takım etkilenmeler üzerinden gelişen bağlar da olsa, bir genişleme zemini yakalayabildik.

(Parti güvenliği bakımından yayınlanamaz bölümler...)

amızın sorunları

namaz bölümler...)

Buradan ek tartışmalara geçmek istiyorum. Kongrede belli yönleriyle tartışmamız ve belli açıklıklar sağlamamız gereken başlıklar bunlar.

Bunlardan ilki ve en önemlisi, çalışma tarzı sorunları, daha önce bahsettiğimiz sorunlarla birlikte... Nasıl ki biz devrimci bir işçi hareketi yaratma bakışıyla işçi sınıfına dayalı bir parti olarak öne çıkmak istiyorsak, gençlik alanında da gençliğin mücadele potansiyelini kucaklayan devrimci bir odak olma hedefiyle hareket ediyoruz. Bu konuda bizi zorlayan birtakım sorunlar var ve bunun kritik çözücü halkalarından birisi çalışma tarzı ve bu konudaki yenilenme sorunu. Çünkü biz halihazırdaki kadrolarla, çevremizdeki güçlerle ve birikimle amaca uygun bir kitle çalışmasını henüz örgütleyebilmiş değiliz. Hala önemli ölçüde dünkü araç, yol, yöntem ve yönelimlerle yol almaya çalışıyoruz. Ama dönem değişiyor, süreç değişiyor. Gençlik hareketinin bilançosuna çok girmedik ama eylemli süreçler yaşandı. Toplumsal gelişmelere gençlik kendi cephesinden kendince yanıt üretebiliyor, yeni yöntemler ortaya çıkarabiliyor. Bunları kucaklayıp devrimcileştiremeyen, bunların başına geçip ileriye doğru sürükleyemeyen bir gençlik örgütü sürecin gerisinde kalmaya mahkumdur.

Bu konuda bir yenilenme ihtiyacı var. Aslında yenilenmeden kastettiğim;

pratikte hareketle bağ kurmak, nüfuz etmek, içerisinde yer almak... Dinamik bir politik yapılanma, politika eksenli bir konumlanış, ama kitle ilişkilerine dayalı bir çalışma tarzı... Gençlik hareketine yön verecek politikalar belirlemek ama bunları kitle ilişkilerine dayalı bir çalışma tarzıyla hayata geçirmek...

Deneyimler üzerinden bunlar biraz daha açılabilir. Kendi gençlik çalışmamız dönemi üzerinden örnek vermek istiyorum. Biz çalışmayı okullara, gençlik evlerine, bire bir kitle ilişkilerine dayalı örgütleyiyor, kullandığımız araçları da bu temelde ele alıyorduk. Dergi çıkarırsanız, bildiri çıkarırsanız, başka araçlar kullanırsanız; bütün bunları kitle ilişkilerine dayalı bir çalışma olarak örgütlemeye çalışıyorduk. Yani o araçların belli bir kitleye taşınması değil, tam tersine o kitle ilişkilerine dayalı, gündelik ilişkilere dayalı, hareketin içinde ve bizzat o süreçlerin bağrında bulunup, araçları da o temelde etkinleştiren bir tarz söz konusuydu.

Bugün bunu oturtmak önemli bir yerde duruyor. Bu birinci nokta. Bu şundan dolayı önemli. Cihan yoldaş bir soru sormuştu; neden belli yönleriyle tutuk gençler bizi buluyor? Bu bizim çalışmamızın, çalışma tarzımızın ürünü olarak karşımıza çıkıyor. Çünkü bize politikadan, politik çalışmadan dolayı güçler akıyor. Siz politika yapar, hedefler belirler, yönelimler içerisine girer ve bunu gençliğin o dinamik öne çıkan kesimleriyle buluşturursanız, onlar size akar. Bizde ise, en azından benim gözlediğim kadarıyla, ya sosyal ilişkiler, ya tekil bağlar ya da daha özgün yönler üzerinden gençler saflarımıza geliyor.

Tersinden bir örnek vermek gerekirse, İŞİD büyük ölçüde gençliğe dayanıyor. Ama bu gençler çağdışı gerici bir anlayışın politikalarından etkilenerek onun saflarına akıyor, ölümüne savaşıyor. Kürt hareketi aslında bir gençlik hareketidir. O gençlik de ölümüne bir savaşa bir politika doğrultusunda giriyor. İşçi sınıfı kavradığı kadarıyla, talepleri ve hedefleri formüle edildiğinde ve onu benimsediğinde işgaller gerçekleştirebiliyor. O dinamizm politikayla bulunduğu yerde açığa çıkıyor. Biz bunu başaramadığımız sürece, bize gelen güçler, ya ideolojik etkilenmeyle, ya sosyal bağlarla ya da tekil ilişkilerle geliyor ve biz onlarla hedeflediğimiz tarzda bir politik çalışma yürütmekte zorlanıyoruz.

Böyle güçlerle hedeflediğiniz politik çalışmanın örgütlenmesi zor ama böyle

bir politik yönelim içerisine girmeden de onun güçlerini yaratmak çok zor. Bunu aşamadığımız sürece döne döne bu sorunlarla karşı karşıya kalıyoruz. Kadro gerçeğimiz ona göre biçimleniyor, çalışma tarzımız ona göre biçimleniyor, vb... Çalışma tarzı ile güçler ilişkisi; ben sorunu buradan doğru görüyorum. Kongrede tartışmak üzere burada bırakmak istiyorum.

Ek başka tartışmalar yapmak gerekiyor. Solun tablosunu çok tartıştık. Aslında IV. Kongre'den bugüne önemli gelişmeler yaşandı gençlik cephesinde, başta Haziran Direnişi olmak üzere. Gençliğin harekete geçtiği o süreçlerde maalesef reformizm bir inisiyatifle öne çıkabildi, bir takım süreçlerin önüne geçebildi. Hem Haziran sürecini önceleyen hem de Haziran'ın akabinde yaşanan süreçlerde. Son bir yılı dışında bırakırsak, gençlik hareketi içerisinde önemli bir engele dönüştü. Son bir yılda hareketin temposunun düşmesi ve geri çekilmesi, reformist güçlerin de kendi olağan çalışma sınırlarına çekilmesiyle birlikte, bugünkü öne çıkan bir sorun olmaktan çıktı. Ama bu yarın gelişecek bir kitle hareketliliği döneminde önümüze yeniden bir sorun olarak çıkmayacağı anlamına gelmiyor. Son bir yılın verilerine ve merkezi bir takım etkinliklere baktığımızda, öne çıkan reformist güçlerde bir zayıflama görülebiliyor ama bunu

hareketin geri çekilmesiyle bağlantılı bir durum olarak değerlendirmekte fayda var. Yarın yeni bir gelişmede reformistler yine karşımıza çıkacak, engel olacak, yer yer hareketi sınırlandıracak güçler olarak yerli yerinde duruyor.

Tabii bunda keskin süreçlerin de payı var. Süreç sertleşiyor, reformist güçlerin ister istemez solukları kesiliyor ve kesilecektir de. Mesela Haziran Direnişi'nde parkı terketmek için ellerinden geleni yaptılar. Hareket öyle bir noktaya geldi ki, artık onları da geride bıraktı. Bunları saklı tutarak söylüyorum ama gelecekte böyle süreçlerde birer engel olarak önümüze çıkacaklardır.

(Parti güvenliği bakımından yayınlanamaz bölümler...)

Son olarak, hareketin gündemlerine

dair şunları ifade edebilirim.

Yeni bir tarihsel dönemin içerisindeyiz diyoruz. Bu, bunalımlar ve savaşlar dönemi. Gençlik hareketi açısından da bugünün dünyasında en öne çıkan en temel gündem, sadece Türkiye'de değil, giderek ürkütücü bir boyut kazanan ve Türkiye'nin etrafında cereyan eden emperyalist savaş ve saldırganlık gündemi olarak önümüzde duruyor. Emperyalist savaş ve saldırganlık sorunu her dönem Türkiye'de ve dünyanın bir dizi ülkesinde gençliği hep ilgilendirmiş, hep gündemde olmuş bir sorun. Bugün de öyle. Her ne kadar bugün çok zayıf bir tablo olsa bile, bu savaş ve saldırganlık karşısında çok güçlü bir çıkış henüz örgütlenememiş olsa bile, gençlik hareketinin, dolayısıyla gençlik çalışmamızın yeni dönemde değişmeyecek temel bir gündemi olarak önümüzde duruyor.

Bu bugünden yarına üç günlük bir gündem de değil. Önceki sunumlardan da hareketle bunu söylüyorum. Döne döne gençliğin anti-emperyalist duyarlılığını örgütlemek, o anti-emperyalist duyarlılığı giderek devrimci bir kanala akıtmak, bunu eylemli bir sürece konu etmek sorumluluğuyla yüz yüzeyiz. Tabii ki işçi sınıfının devrimci bakış açısı ekseninde...

Bir diğeri gençliği ve toplumu hedef alan saldırılar. Gençlik hareketinin son üç-dört yılda olduğu gibi yeni dönemde de öne çıkan gündemlerinden biri olacak. Faşist baskı ve terör, devletin dizginsiz saldırıları, gençliği hedef alan soruşturma, uzaklaştırma saldırıları vb., gençlik hareketinin temel bir gündemi olmayı sürdürecektir.

Bir başka gündem gençliğin dolaysız olarak eğitim alanında yaşadığı sorunlar. Eğitimin ticarileştirilmesi bir boyutu, gericileştirilmesi ise bir diğer boyutu olarak karşımıza çıkıyor.

Önümüzdeki bir yıl, belki de daha uzun bir süreçte bu gündemler döne döne gençliğin önüne çıkacaktır. Bu gündemleri çeşitli yönleriyle, çeşitli araçlarla işlemek sorumluluğuyla ve buradan hareketle güç olmak sorunuyla yüzleşeceğiz.

(Türkiye Komünist İşçi Partisi Merkez Yayın Organı EKİM'in Ağustos 2016 tarihli 303. sayısından alınmıştır...)

Nasıl ki biz devrimci bir işçi hareketi yaratma bakışıyla işçi sınıfına dayalı bir parti olarak öne çıkmak istiyorsak, gençlik alanında da gençliğin mücadele potansiyelini kucaklayan devrimci bir odak olma hedefiyle hareket ediyoruz.

BES Merkez Temsilciler Kurulu toplandı...

Direnmeyi seçmeyenler teslimiyete yürürler

BES Merkez Yönetim Kurulu (MYK), olağan koşullarda Eylül ayında toplanacak olan Merkez Temsilciler Kurulu'nu (MTK) 20-21 Ağustos'ta topladı. 15 Temmuz darbe girişimi ardından kitlesel kıyımlar ve kapsamlı saldırılar gündeme gelmişti. İş güvencesinin de yeniden hedef haline getirildiği bir dönemde MTK'nın erken toplanması isabetli bir karar olabilirdi kuşkusuz. Ama MTK'dan yansıyanlar, toplantıyı erkene alma ihtiyacının, hiç de bu saldırılara nasıl göğüs gereleceği sorunu üzerinden şekillenmediğini gösterdi.

Peki "işten atmalara ve hak gaspları na karşı ne yapacağız?" sorusunu eksenine almayan MYK, MTK'yı niye erken topladı? Öyle ya, 'olağanüstü koşullar' nedeniyle toplantıyı erkene alanlardan bu olağanüstü koşullara yanıt üretme niyetini ortaya koymaları beklenirdi. Fakat öyle olmadı. MYK açısından sorun "işten atmalara ve saldırılara karşı tutum" sorunu değil, işten atılan ve açığa alınan üyelerin mali kayıplarının nasıl karşılanacağı sorunuydu. Niyetlendikleri bir başka şey ise serbest kılık kıyafet eylemini bitirme eğilimlerini açığa vurarak MTK'dan yetki almakti.

DAYANIŞMA(MA) FONU

9 BES üyesi 15 Temmuz öncesinde açılan soruşturmalar sonucunda işten atılmıştı. 15 Temmuz sonrasında ise BES'in 69 üyesi açığa alınmış, 1 üyesinin görevine son verilmiş ve 2 üyesi de tutuklanmıştı. Fakat BES MTK'nın gündeminde bu saldırılara karşı alınacak tutumun belirlenmesi yoktu. Tıpkı KESK'e bağlı diğer sendikalar gibi BES de 15 Temmuz'u önceleyen aylarda gerçekleşen işten atmalara karşı direnme yönünde bir tutum geliştirmemişti. Birkaç basın toplantısı dışında sendika bürokratlarının bütün meselesi işten atılanların maddi kayıplarının nasıl karşılanacağıydı. BES MYK'nın MTK'ya sunduğu önerge de bu mesele üzerineydi.

Üstünkörü hazırlanmış ve bizzat destek verenler tarafından bir dizi eksiği ortaya konulan "Dayanışma Fonu" oluşturulmasına dönük önerge, eksiklikleri dahi giderilmeden oylandı (bu haliyle uygulanıp uygulanamayacağı meçhul!). İşten atıldığında ve biraz destek bulduğunda direnme yolunu seçen işçilerin bilinci ve ruhunu taşımayanlar, herhangi bir direniş yapmayacaklarını düşündükleri için olsa gerek, fonun adında dahi "dire-

İşten atıldığında ve biraz destek bulduğunda direnişe geçen işçilerin bilincini ve ruhunu taşımayanlar, herhangi bir direniş yapmayacaklarını düşündükleri için olsa gerek, fonun adında dahi "direniş" kavramını anmamayı tercih etmişler ve olası direnişlerin giderlerinin karşılanmasında fondan katkı sunulmasını dahi öngörmemişlerdi.

niş" kavramını anmamayı tercih etmişler ve olası direnişlerin giderlerinin karşılanmasında fondan katkı sunulmasını dahi öngörmemişlerdi. Aslında böylece Hatice öğretmen örneğinde olduğu gibi, olur da BES MYK'sına rağmen direnişe geçen bir üye olursa, onun direnişinin giderlerinin (çadır, yol, çay vb.) fondan karşılanmamasını baştan garantilemiş oldular. BES MYK'sı ve onun tutumuna ortak olan gruplar (DEMEP, DSD, EH, SB), fon düzenlemesi ile "dayanışma" amacı taşıdıklarını iddia ediyorlar ve üyeleri ne kadar düşündüklerini güya böylece göstermiş oluyorlar. Sanki sendikanın ücret güvencesi sağlamak gibi bir yükümlülüğü varmış gibi bir de bunu 'üye güvence' olarak sunuyorlar. Mücadelenin vereceği güvencenin yerine, fonun vereceği güvenceyi ikame ederek, böylece direnmemeyi ve fondan gelecek maddi katkıya razı olmayı öğütlemiş oluyorlar.

BES MYK'sı -ve onun önergesini kabul eden BES MTK'sı- geleceğine dönük kaygılar taşıyan ve 'bize ne olacak' diye soran emekçiye de böylece "merak etmeyin, fonumuz var" türünden bir cevap üretmiş oldular. Ama bu önerge özünde bir dayanışma değil dayanışmama önergesidir. Elbette ki, direnmeyenle dayanışma gösterilmesini doğru bulmuyoruz. Bunun nedenlerine ayrıca değineceğiz. Şimdilik bugüne kadarki uygulamalar ve tüzük çerçevesinde, 'dayanışma fonu' önergesinin neyi amaçladığına bir göz

atalım.

BES bugüne kadar sendikal veya siyasal nedenlerle tutuklanan, açığa alınan veya işten atılan üyelerinin tüm maddi kayıplarını ödemiş (bu kuralı bazı üyelere dönük keyfi şekilde çiğnedikleri de olmuştur), hukuki süreçlerin olumlu sonuçlanması sonrasında ise bu üyelere ödemelerini geri almıştır. MTK'nın "Dayanışma Fonu" ise ekonomik desteğin yalnızca işten atılanlarla sınırlanmasını öngörmekte, sendikal faaliyetleri nedeniyle işten atılanlara aylık maddi kayıplarının %50'sinin, sendikal faaliyet dışındaki olgular nedeniyle işten atılanlara ise aylık maddi kayıplarının %25'inin iç hukuk süreci tamamlanıncaya kadar her ay düzenli olarak ödenmesini öngörmektedir. MYK'ya ise bu oranları arttırıp azaltma yetkisi verilmektedir.

Tüm bu söylediklerimiz fonun bir dayanışma fonu mu yoksa dayanışmayı kısıtlama fonu mu olduğunu ortaya koyuyor. Birincisi, uygulamada bu kayıpların tamamını karşılayan sendika, bu fonla birlikte yalnızca işten atılanların kayıplarının yalnızca belli oranlarını karşılayarak hem dayanışmanın kapsamını daraltmış ve hem de dayanışma tutarını düşürmüş oluyor. İkincisi sendika tüzüğünün 57'inci maddesinde 'sendika ilke ve amaçları doğrultusunda yürüttükleri faaliyetlerden' diyerek geniş bir çerçeve çizilirken, fon önergesi siyasal ve sendikal faaliyetleri birbirinden ayırmaya yelteniyor ve

böylece kendi ilke ve amaçlarını bir yana bırakıyor. Yani diyelim ki ABC operasyonu diyerek işten atılanların kayıplarının %25'i karşılanacak! Ya da tutuklu olsalar da açığa alınmış olanlara herhangi bir ödeme yapılmayacak!

Burada başlı başına siyasal örgütlenme ve çalışmaya yönelik sinsi bir saldırı vardır. "Kamu emekçilerine siyaset hakkı" isteyen, emekçilerin her türlü siyasal örgütlenmesini meşru gören, ilke ve amaçlarında da bunlara yer veren bir sendikanın siyasal gerekçelerle ceza alanları cezalandırması söz konusudur.

Nereden bakılırsa bakılsın, gerek tüzük ve gerekse de mevcut uygulamalar karşısında bu fon bir dayanışma değil, ayırıştırma ve dayanışmayı azaltma fonudur.

Önergede fonun kaynakları, sendika gelirinin yüzde 5'i olarak sendika kasasından aktarılacak miktar ve üyelere 20 TL olarak her ay gönüllü olarak alınacak bağışlar olarak sıralanıyor. Uygulamada ise tüm üyelere gidilmeyeceği, kadrolardan bağış isteneceği dile getirilmektedir. Buradaki hesaplama göre sendika kasasından 10-15 bin TL arasında bir aktarım söz konusu olacak. Yalnızca kadrolardan bağış isteneceği için de evdeki hesap çarşıya uyarırsa -ki uymayabilir- en iyi ihtimalle 20 bin TL bağışlardan toplanacak.

Sendika bürokratları böylece merkez kasayı korumaya alacak, fondaki kayna-

ğın yetmemesi durumunda muhtemelen şubelerin avanslarından kesintiler yapacak, bu da yetmezse dağıtım oranları düşürülecek vb. Kısacası düzenlemenin bir yanında da iyice küçülen sendikada tümü de profesyonel olan sendika bürokratlarının kendi konumlarını koruma amacı yatmaktadır.

SERBEST KILIK KIYAFET EYLEMİNİ BİTİRME NİYETİ

İşten atmalar karşısında direnmeyi bir seçenek olarak görmeyen MYK'nın bir başka amacı da kılık kıyafet eylemini bitirmek. Genel Örgütlenme ve Eğitim Sekreteri eylemi bitirmeye karşı olduğunu ilan etse de, MYK'nın diğer üyelerinin bitirme niyetinde olduğu görülmüştür. Genel Kurul kararı olarak kabul edilen ve iki yıldır sürdürülen serbest kılık kıyafet eylemini MYK, eylemin yaygınlaşmadığı (ki MYK'nın böyle bir amacı hiç olmamış, eylemi yayma yönünde hiçbir çağrısı-bildirisi olmamıştır), çeşitli yerlerde baskıların arttığı ve yerel mahkemede davası kaybedilen disiplin cezaları bulunduğu gerekçe olarak gösterilmiştir. Henüz Danıştay safhası bitmemiş davaların maddi yükünü temel gerekçe yapan MYK, tıpkı işten atma saldırılarında geri vites alması gibi, serbest kılık kıyafet eylemine dönük baskılara yönelik de 'ricat' taktiğini devreye sokmaya kalkmaktadır. Baskı ile karşılaşan üyeler önemli oranda eylemlerini savunurken, bu konuda da MYK'nın aklına eylemlerini savunmak gelmemektedir. Öyle ya, bunca sorun varken bununla mı uğraşacağız? (Duyan da BES'in sokaklardan çıkmadığını sanacak!)

MYK çoğunluğu bu konuda MTK'dan eylemi uzatma veya bitirme yönünde yetki almıştır. Eğitim Sen ve KESK'e bağlı kimi sendikaların eylemlerini devam ettirdiği ve süresini uzattığı bir durumda, BES'in eylemini büyütme çalışması yerine bitirmeye çalışması, üstelik eylemi ciddiyetle uygulayan şubelerde birçok kurumda serbest kıyafet meşrulaşmışken bunu yapmaya kalkması BES bürokratları açısından utanç vericidir. Dahası 2017 Ağustos'unda gerçekleşecek toplu sözleşmelere eylemsiz girmek, kılık kıyafet yönetmeliğinde yapılması muhtemel değişiklikleri Memur Sen'in kazanımları hanesine yazmak anlamına da gelecektir.

DİRENİŞE VE DİRENENE DESTEK VERİLMELİDİR!

Biz gerek MTK'da ve gerekse de bugüne kadarki açıklamalarımızda maddi dayanışmanın direniş ve mücadeleye bağlanması gerektiğini vurguladık. MTK'da ise fon önergesinin geri çekilmesi, belli merkezlerde açığa alınan veya işten atılan arkadaşlarımızla direniş çadırları kurulması ve çeşitli eylemler yapılması, dayanışma kartları basılarak kısa vadeli ihtiyaçların çeşitli dayanışma kampanyaları üzerinden toplanan desteklerle sür-

dürülmesi gerektiğini dile getirdik. Genel kurulda ise sendika tüzüğüne bu yönde değişiklikler yapılmasını önerdik.

Direnişe ve direnene destek verilmesi tutumu bugün için dünden çok daha yakıcıdır. Bu tutumda amaç işten atılan üyeyi cezalandırmak değil, direnmeyi meşru bir hak olarak kullanmayı geliştirmek ve büyümektir. Sendika ve işten atılan emekçilerde direniş geleneği yaratılması her türlü tutumun ana eksenidir. Bir direnişin kamu emekçileri mücadelesine katacağı şey, dayanışma fonuna para toplamaktan çok daha büyüktür ve böyle bir bakışla oluşturulacak dayanışma fonunun da emekçiler gözünde tartışılmaz bir meşruiyeti olacaktır. Direniş yokken ve direnç gösterilmiyorken, işten atılanın öznesi olmadığı bir süreç yaşatıldığı bir durumda dayanışma toplamak emekçilerin gözünde de meşru bir yere oturmayacaktır. Dahası direnişi başa yazmayanlar, emekçilere dönük yaygın bir çalışmayı da örgütleyemez, emekçilerin desteğini de alamazlar. Bunu bildikleri için olsa gerek, tüm emekçilere bağış yapma çağrısı yapamayacaklarını görerek yalnızca kadrolardan dayanışma istemektedirler. Her türlü maddi destek işten atılan emekçinin sendikası ile birlikte vereceği mücadeleyle ilişkileştirilmeli, sendika açığa almalar ve işten atmalar karşısında direniş çadırları kurmayı mücadelesinin merkezine koymalı, her kim olursa olsun sendikanın mücadelele çağrısına uymayan emekçinin para istemeye de yüzü olmamalıdır. Yarınki kitlel kıyımların önüne geçmenin bugünden direniş geleneği yaratmaktan başka bir yolu yoktur.

SONUÇ YERİNE

17 Şubat tarihinde yayınlanan Başbakanlık Genelgesi sonrasında öncü kamu emekçilerine dönük soruşturmalar, işten atmalar, gözaltı ve tutuklamalar gündeme gelmişti. O dönemde Kamu Emekçileri Bülteni'nin Mart ayı başlarında çıkan 55'inci sayısında "Başbakanlık Genelgesi: Kamu emekçileri kısıp alınıyor!" başlıklı yazımızın sonunda "Kamu emekçileri, öncü kamu emekçilerine yönelen saldırılar göğüslenemediğinde mevcut kazanımlarını da koruyamayacaklarını görmelidir. Öncü kamu emekçileri ve KESK ise bu türden saldırıların ancak geniş yığınlarla bütünleşerek aşılabileceğini görmek durumundadır. Bu saldırıya karşı mücadele kamu emekçilerinin talep ve çıkarları üzerinden yürütülecek bir mücadeleden bağımsız düşünülemez..." demiştik. Ne var ki ne KESK, ne de bağlı

sendikalar bu genelge sonrasında özellikle de işten atma saldırılarını nasıl göğüsleyeceğine dönük bir tutum belirlediler. Benzer bir durum BES için de geçerliydi. Sendika bürokratları işten atılan emekçileri direnişe çağırmak, bu direnişlere öncülük etmek yerine, işten atılan veya tutuklanan emekçilerin maddi kayıplarının nasıl karşılanacağına yoğunlaşmışlardı. Saldırıların boyutlandığı bir dönemde, daha Nisan ayında Sosyalist Kamu Emek-

İşten atmalar karşısında bir sendikanın göstereceği tek meşru tutum direnmektir. Bunun dışındaki, mücadeleye odaklanmayan, her yaklaşım kamu emekçilerindeki güvensizliği büyütür, emekçilerin mücadeleye hazırlanmasında olumlu bir katkı sunamaz.

çileri olarak bir çağrı yaptık. "Kamu emekçileri işten atma saldırılarını direnişle yanıtlamalı" başlıklı çağrımızda sendikaların tutumsuzluğuna dikkat çekilerek "Sendika bürokratları bilsin ki ne işten atma saldırıları, ne de kazanılmış haklara dönük saldırılar böyle püskürtülebilir. İşten atma karşısında bile ciddi bir direnç ortaya koyamıyorsa-

nız, kamu emekçilerine güven de veremez, saldırı yasalarına karşı mücadeleyi de yürütemezsiniz" deniliyordu. Dayanışma sorununu henüz gündemine alabilen sendika bürokratlarına, bu sorunun doğru çözümü de ortaya konularak şunlar söyleniyordu: "KESK ve bağlı sendikaların, öncelikle üyeleri açığa alınan veya işten atılan Eğitim Sen, SES ve BES'in yapması gereken işten atılmanın gerçekleştirildiği illerde işyerleri ve meydanlarda direniş çadırları kurmaktır. Bu direnişler üzerinden işten atma saldırıları kamu emekçilerinin gündemine sokulmalı, kamu emekçilerinin dayanışması örgütlenmelidir. Kamu emekçilerinin desteğini kazanmanın ve dayanışmayı büyütmenin tek gerçek yolu da budur. Sendikalar bunun yerine dava açıp dava sonuna kadar üyelerine maddi yardım yapmayı iş edinmiş durumdadır. Böylece sözde üyelerine sahip çıkmış oluyorlar. Ama

bu saldırılar direnişlerle yanıtlanmaz ve göğüslenmezse yarın yüzlerce binlerce kamu emekçisinin açığa alınması veya işten atılmasının önü açılmış olacak. Bu nedenledir ki, işten atılan her emekçi direnmeye çağırılmalı ve maddi yardım yalnızca direnen üyeye yapılmalıdır."

Yukarıda ortaya koyduğumuz görüşlerimiz MTK'da da dile getirildi, sınırlı sayıda MTK üyesi de benzer tutumlar sergiledi. Ama MYK'nın 'tutum belirleme' ve alınacak tutumu tüm örgüte mal etme diye bir sorunu yoktu. Onlar için sorun direniş gibi bir yük de almadan bir şekilde mali yüklerden sıyrılacak çözümler aramaktı.

Direnmeyi seçmeyenler, teslimiyete yürürler! Ve teslimiyete onay verenler de, emekçiler karşısında bunu onaylayanlar kadar sorumludurlar. İşten atmalar karşısında bir sendikanın göstereceği tek meşru tutum direnmektir. Bunun dışındaki ve mücadeleye odaklanmayan her yaklaşım kamu emekçilerindeki güvensizliği büyütür, kamu emekçilerinin mücadeleye hazırlanmasında olumlu bir katkı sunamaz. Bir direnişin etkisi ve örgütlenme gücü, alınan bir dizi karardan, dağıtılan binlerce bildiriden daha büyüktür. Ne var ki, BES ve işten atılan arkadaşlarımız, Hatice öğretmenin sınırlı destekle ve tek başına gösterdiği iradeyi gösterememişlerdir.

Büro emekçileri de bilmeli ki, direnmek yönünde gösterecekleri her iradenin gücü, sendika bürokratlarının devlet bürokrasisi ile yaptığı görüşmelerden kat be kat büyüktür. BES'in her geçen gün küçülmesinin önüne geçebilecek ve bizi büyütecek tek tutum da fiili meşru mücadele tutumudur. BES üyesi emekçileri, işten atılan BES üyelerini ve BES'in fedakar kadrolarını, Hatice öğretmenin iradesini kuşanmaya çağırıyoruz. Özellikle işten atılan arkadaşlarımızı, BES'in tutumsuzluğuna ve her şeyi 'maddi destek' ekseninde ele almasına karşı tutum almaya, direniş yolunu seçmeye çağırıyoruz.

Sermaye-hükümet-Türk Metal ittifakı iş başında!

Ağustos ayının başında yıllık bakım zamanını fırsata çeviren Tofaş onlarca işçiyi işten atmıştı. Fabrika içindeki öncü işçileri temizleme operasyona dönuşen Tofaş'ta, işten atılma sonrası bir takım gerçekler de tekrardan ortaya çıkmış oldu.

Performans düşüklüğü gerekçesine sığınan Koç Holding, işçi kıyımından bir hafta önce Tofaş'ta 2016 Nisan-Haziran dönemindeki kâr oranını yüzde 6.4, yani net 55.5 milyon TL arttırarak, net 918 milyon TL kâr elde ettiğini açıklamıştı. Bu nedenle yoğun emek sömürüsü üzerine kurulu olan ve baskıcı çalışma sisteminin hakim olduğu Tofaş'ta, işten atılmaların keyfiyete dayandığı kısa sürede alenen açığa çıktı. Tofaş işçisi için bu durum yeni de değildi. Metal Fırtına sürecinden bu yana Koç Holding Tofaş'a hakim olabilmek, hakkını arayan onurlu Tofaş işçisini cezalandırmak için toplu kıyımları daha önce de denemiş, işçiler cephesinden teşhir olmuştu.

Ancak Tofaş'ta açığa çıkan bir başka gerçek de Türk Metal işbirliğinin alenen ortaya saçılması idi. Daha önce her türlü fırsatı kendi lehine döndürebilmek için karalama da olsa açıklama yapan Türk Metal, süreci tam bir suskunluk ile izlemiş ve işten atmalarda parmağının olduğunu açıktan göstermiştir. Bu nedenle Türk Metal'in Koç ile aynı masada işten atılan isimleri belirlediklerinden hiç şüphe yoktur. Çünkü Türk Metal'in kurduğu saltanatın işçiler üzerinden değil, patronların ona alan açması üzerinden yükseldiği bir gerçektir. Bu yüzden Türk

Metal'in Tofaş'ta üstlendiği rol, ipini tutan sahibine sadakat ile bağlılıktan başka bir şey değildir.

Öte yandan Tofaş'taki kıyım bizzat AKP hükümetinden de tam destek alındığını ortaya sermiştir. Bilindiği gibi sermayenin hizmetkârı AKP'nin Metal Fırtına'dan beridir sergilediği bu tutum yeni değildir. Renault fabrikasına yönelik gerçekleşen saldırının en başından onay vereniydi. Şimdi de aynı tutumu Tofaş'taki kıyımda ortaya koymuştur. İşçi kıyımlarının hemen ardından Tayyip Erdoğan'ın kaçak sarayda Koç Holding Yönetim Kurulu Başkanı Ömer Mehmet Koç ve Ford Otosan Yönetim Kurulu Başkanı Ali Koç ile görüşmesi her şeyi özetlemektedir.

Kaldı ki OHAL süresince işçi çıkartmayı engelleme yetkisi olan hükümetin,

böylesi bir madde üzerinden iş yapmasını beklemek saflık olur elbette. Tabii ki OHAL fırsatıyla tersini yapmayı seçecektir her zamanki gibi. Nitekim Tayyip Erdoğan'ın, sermaye kodamanları ile yaptığı bir toplantıda bu yönlü vaatlerde bulunması şaşırtıcı olmadı. AKP şefi Erdoğan, işçilerin iş mahkemesine gitmesini engelleyen düzenlemeleri yapacaklarını ve kodamanlara işçi kıyımlarını rahat rahat yapabilmelerinin önünü açacaklarını şu sözlerle açıkladı:

“Diyelim ki bir işçiden memnun değilsin, kapıya koyuyorsun, ihbar tazminatını, kıdem tazminatını veriyorsun, gidiyor iş mahkemesine tekrar geri gönderilip bu defa farklı bir ikramiye ödemek suretiyle almak zorunda kalıyorsun. Bunları bizim gözden geçirmemiz, gerek özel sektör, gerek devletin bu anlayıştan kurtulması

gerekmez mi? Bir insan çalıştığı kuruma eğer ihanet içindeyse, faydalı değilse bu insanı sırtımızda taşımaya mecbur değiliz. Tekme tokat kapıya koyalım demiyorum, ihbar ve kıdem tazminatını verirsın 'başının çaresine bak' dersin.”

Tüm bunlar gösteriyor ki metal işçilerinin 2017 için hazırlıklarına karşı, şer üçlüsü sermaye-hükümet-Türk Metal ittifakı şimdiden işbaşı yapmış durumdadır. Metal işçilerinin haklarını ve geleceklerini elinden almak, başta metal işçileri olmak üzere gelişen mücadele dinamiklerini yok etmek için oluşturulan bu ittifaka karşı mücadele sınıfı beklemektedir. Bu işbirliğini her fırsatta teşhir etmek, sözde demokrasi diyerek sokakları dolduran metal işçilerine ve tüm işçilere bunu anlatmak önemli bir güncel sorumluluktur.

Birleşik Metal-İş'in EMİS sözleşmesi, işçinin iradesi değildir

Arkadaşlar, bu sendika bürokratlarının kafası neyin kafasıdır acaba. Yıllardır düşük ücretlerle masaya geliyorlar. Şimdi şunu sormak lazım : “Sizin % 70 ücret isteme engeliniz nedir acaba? Sizler işçinin haklarını hukuklarını savunacağız diyerek meydana çıkıyorsunuz. Türlü yalan ve vaatlerle işçiyi kandırıyorsunuz, süslü rakamlarla dolambaçlı hesaplarla işçinin anlamadığı kelimeler ile patronun ücret limitlerinde geziniyorsunuz. Sen de bir işçi olarak sahada çalışan işçi arkadaşının hakkını % 12 olarak mı görüyorsun? O % 12'nin masada % 2-3 olacağını hepimiz biliyoruz. Bu yüzdeliklerin geçmişten gelen ücret kayıplarını bile telafi etmeyeceği açık değil mi?”

İşçinin ikramiyesini çıkardıktan sonra saat ücretini bir hesaplayın bakalım. Bir daha o işçilerin yanlarına yaşayabilecek misiniz? Size zahmet olmasın biz hesaplayalım. 10 yıllık kıdemi olan, saat ücreti ise 8 lira 45 kuruş olan bir arkadaşın 4 tam ikramiyesini çıkaralım. Geriye kalan saat ücretini hesaplayarak sizlerin varsa ufkunuzu açalım.... Aylık toplamda eline net 1909 TL geçmesi gerekir. SENDİKA AİDATI DAHİL. 1432 TL bu işçinin çıplak aylığı. 4 tam ikramiye 1432'4 = 5728. Aylık maaşa uyarlama 5728/12 = 477,33 TL. 1432+477,33 = 1909 TL. Şimdi 1432 TL'nin saat ücreti 1432/226 = 6 lira 34 kuruş. Yani on yıl çalışan bir arkadaşın saat ücreti gerçekte 6 lira 34 kuruştur.

Metal işçisi kardeşlerim, yıllar boyunca kanımızı emen bu sendika bürokratlarına artık dur deme vakti gelmiştir. İşçinin hakkını alacağım diyenler daha masaya oturmadan satışı gerçekleştirmişler. 2 lira isteyeceklermiş, sonra %12 isteyeceklermiş, sen gel onu külahıma anlat.

ÇORLU'DAN BİR METAL İŞÇİSİ

GÜNÜ DEĞİL, GELECEĞİMİZİ KURTARMAK İÇİN

Bir önceki sözleşmede grev diyen işçiye kürsüden tehditler savuran, zorla başlatılan grevi her türlü kirli yol, yöntemlerle bitirmeye çalışan Birleşik Me-

tal Sendikası yeni bir sözleşme taslağıyla sahneye çıktı. Bu taslak her şeyden önce işçinin iradesini yansıtan bir taslak değildir. Çünkü hiçbir fabrikanın tabanında tartışılmış, buradan doğru maddeleri oluşturulmuş bir taslak değildir. Tam tersine üyelerinden bile gizli saklı yapılmış bir taslaktır.

Buradaki irade tamamıyla sendika bürokratlarının günü kurtarmaya dönük hazırladıkları sefil bir taslaktır. Tam da onlara yaraşır bir taslak. EMİS'e üye olan fabrikalardaki sınıf kardeşlerim kendi iradelerinin olmadığı bu taslağı asla kabul etmemeli, yırtıp atmalıdırlar. “Söz, yetki, karar işçinin” şiarı ile kendi taslağımızı taban iradesine uygun bir şekilde hazırlamalı, taleplerimizi ortaya koymalıyız.

ÇERKEZKÖY'DEN BİR İŞÇİ

Japon sömürü teknikleri

Çalışma yaşamımda yapmış olduğum iş görüşmelerinde ve çalıştığım bazı otomotiv fabrikalarında Japon sermayesinin kendisine özgü bir sömürü düzeni kurduğunu fark ettim. Otomotiv sektöründe çalışma koşullarının ağırlığı sürekli tepki mayalıyor. Geçtiğimiz yıl Metal Fırtınası'nda sendikal bürokrasiye ve ücretli kölelik düzenine başkaldıran işçilerin neredeyse tamamını bu sektörde çalışan işçilerin oluşturduğunu gördük. Otomotiv fabrikalarından İtalyan, Fransız, Alman ve Amerikan sermayeli fabrikaların ve bu fabrikaların tedarikçi firmalarının işçileri Metal Fırtınası'nın başını çekti. Fakat Türkiye'de İtalyan, Fransız ve Amerikan sermayesinin yanı sıra Japon, Güney Kore sermayesi de Toyota, Isuzu, Honda, Hyundai gibi markalarla üretim yapıyor.

Burada asıl bahsedeceğim, Japon sermayesine ait olan markalar ve tedarikçi firmalarındaki sömürü teknikleri. Bu sömürü o kadar sistematik bir şekilde sokulmuş ki bu sömürü sayesinde Japonya'nın II. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nın ardından güçlü bir kapitalist ekonomiye sahip olmasının da ipuçlarını veriyor.

Japon fabrikalarında işçiler işe başlamadan önce birtakım görüşmelerden ve sınavlardan geçiyorlar. Sonrasında ise çalışacakları bölüm, üretecekleri parça, çalıştıkları makine, fabrika içi kurallar, şikayetler vs. her türlü konu hakkında eğitimden geçiriliyorlar.

İŞ GÖRÜŞMESİ VE SINAV

İş başvurusu yapan işçiler fabrikaya çağrılarak toplu bir sınava alınıyor. Bu sınavda görsel dikkat ve matematik zekâsı ölçülüyor. Görsel dikkatte geometrik şekiller verilerek farklı olanlar ya da benzerleri soruluyor. Matematik testinde ise pratik hesap yapabilme yeteneği ölçülüyor. Örneğin belli bir sıralamayla rakamlar verilerek bu sıralamada boşluk bırakılan yere sıralamaya göre hangi sayının geleceğini yazmanız isteniyor. Bir başka örnekte ise "6 tane kız çocuğu olan bir adamın 7. çocuğunun erkek olma oranı kaçtır?" gibi sorular soruluyor. Bu testlerden asgari düzeyde başarı ile geçenler sözlü mülakata alınarak, daha önce ne-relerde çalıştıkları, geleceğe dair çalışma planları soruluyor. Tedarikçi firmalar buraya kadar ilk görüşmeyi tamamlıyor. Toyota'da ise bunların ardından işçiler, üretim içinde kullanılan el aletleri, makineler ve rafların kullanımına dair bir simülasyon odasına alınıyor. Burada

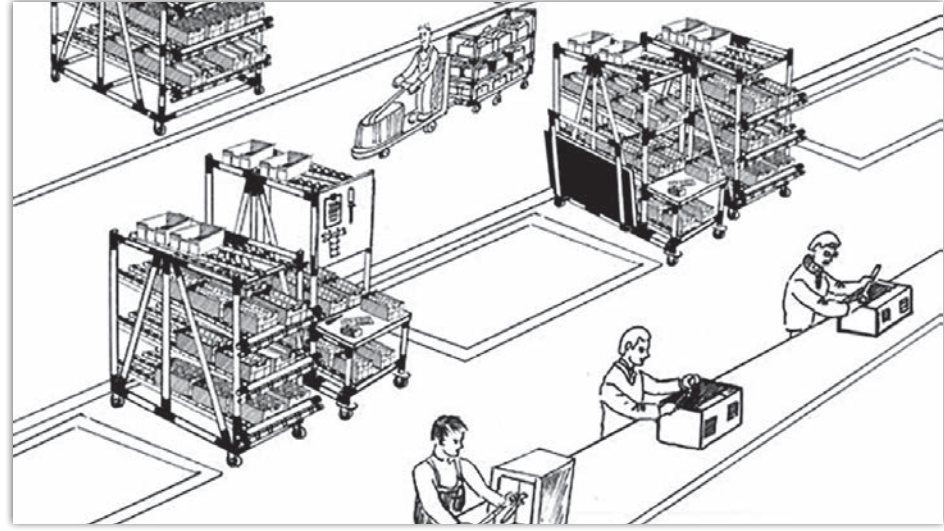
vida montajı, punta kaynak yapmaları ve plastik kasaları yerine göre raflara dizmeleri isteniyor. Bunun ardından ise iş görüşmesi tamamlanıyor. İlerleyen tarihlerde işçiler, sınavlarda göstermiş oldukları performansa göre iş başı yapmaları için çağırılıyorlar. Bu süreç tedarikçi firmalarda daha kısa sürede sonuçlansa da Toyota'da işbaşı yapmak ayları buluyor.

İŞE ALINDIKTAN SONRA

İşe alınan işçiler ise üretime girmeden önce çeşitli eğitimlerden geçiriliyorlar. Bu eğitimlerde işçiler hakkında dosyalar oluşturularak eğitimcilerin görüşleri doğrultusunda beceri, işe bağlılık vb. düzeyi ölçülüyor. Aslında bir yanıyla karakter analizi yapılıyor. İşçinin özgüveni, girişimciliği, niteliği ölçülüyor. İşçilerin düzeylerine göre işçinin çalışacağı makine, yapabileceği iş belirleniyor. İşe başlayan işçiden aldıkları verime göre işçiye yatırım yapılıyor. İşçiden alınan verime göre kıdem yükseltiliyor. Kıdemi yükseltilen işçiler kıdemine göre eğitimden geçiriliyor. Böylece fabrika içinde bir hiyerarşik örgütlenme gerçekleştiriliyor. Ben bunu biraz devlet örgütlenmesine benzettim. İşçiler kendilerine verilen sorumlulukların dışında bir iş yapamıyor. Kendinden yüksek kıdemlilere itiraz edemiyor. Memnuniyetsizliklerini formlar aracılığıyla ifade edebiliyor. Bu formlar ise bir üst amirden diğerine, daha sonra bir diğerine, daha sonra ise konuyla ilgili komisyonlara iletiliyor. Bürokratik bir yapı aynı zamanda bu örgütlenme.

KURALLAR

İşçilerin, üretim sürecinde üretim talimatı/operasyon standartlarına uygun bir şekilde kurallara uymaları zorunlu. Bu talimatlara uymayan işçiler baskı altına alınarak yeniden eğitime sokuluyor. Üretim talimatlarında ise işçinin parçayı nasıl ve nerelerinden tutacağı, nasıl hareket edeceği, nasıl yerleştireceği talimatları var. Buna uyulmasının zorunluluğunu üst düzey yöneticiler ve eğitimciler iş kazalarını önlemek, ergonomi ve daha fazla üretim olarak açıklamaktalar. Örneğin bir işçinin, üretim esnasında iş kazası geçirdiğinde yaralanması ve ölmesi önemli değil. Üretim talimatına uydu mu uymadı mı bu önemlidir. Buna göre fabrika yönetimi iş kazasının sorumluluğunu işçiye yıkıp sorumluluktan kaçmaktadır. 8 saat boyunca ayakta aynı hareketleri yapan bir işçi için ise ergonomi söz konusu değildir. Aynı hareketleri

yapan bir işçi vücudunun belli bir bölümünü çok fazla kullandığı için daha fazla yıpranmaktadır. İşçi sağlığına eğer önem verilmiş olsaydı sağlık sorunlarından dolayı iş göremez raporu olan işçileri işten atmak söz konusu olmazdı.

Bunların yanı sıra özellikle tedarikçi fabrikalarda işçilerin çalıştıkları bölümün dışında başka bölümlere girmeleri kesinlikle yasak. Üretim esnasında konuşmak, tualete, suya gitmek yasak. Eğer bunları yaparsanız hakkınızda tutanak tutulur, savunmanız istenir.

KAİZEN/FİKİR SÖMÜRÜSÜ

Kaizen (kayzen) kelime anlamına sürekli iyileştirme diyebiliriz. Kaizen, ARGE'yle benzer özellikler taşımış olsa da daha farklıdır. Farkı KYT'den (Kiken Yochi Training) gelir. KYT'nin kelime anlamı ise tehlike tahmin faaliyetleridir. Kaizen yapabilmek için ilk önce kaizen yapmak gerekir. TPS (Toyota Üretim Sistemi) içinde yer alan KYT'yi, çalışanların tamamının yapması istenmekte, çalışanlar bunun için teşvik edilmekte, bazı fabrikalarda ise işçiler zorlanmaktadır. Çünkü üretime en yakın olan işçiler üretimin nasıl daha az tehlikeyle ve hızla gerçekleşeceğini daha iyi bilmektedirler. İşçilerin doldurmuş olduğu KYT formları amirler tarafından değerlendirilip yüzeyel bir maliyet hesabıyla kaizen yapılması için belirlenmiş bir komisyonda değerlendirilerek, elde edilecek kâr ve gider hesaplamasının ardından uygulanmakta ya da uygulanmamaktadır. Eğer kâr elde edilmişse KYT önerisi yapan işçiye küçük primler ödenmektedir.

Esasta kaizende hedeflenen daha hızlı üretim, daha fazla kâr, daha az maliyettir. Tabi bir de daha az iş kazası! Örneğin 46 saniyede hattan çıkan bir ürünün 1 saniye bile daha az bir zamanda çıkması için makinede yapılan değişiklikler sonucu harcanan para, 1 saniyelik daha hızlı üretimde elde edilen kârla kıyaslanarak kâr elde ediliyorsa eğer kaizen önerisi uygulanıyor. Bu hesaplama günlük, saatlik, aylık, yıllık olarak elde edilen zaman kazancına göre ve üretim artışına göre hesaplanıyor.

Kaizen için daha farklı örnekler verecek olursak şunları söyleyebiliriz; daha

az vida, daha az kaynak, daha az düğme, daha hafif araç, daha fazla dayanıklılık, daha fazla müşteri memnuniyeti, daha fazla çalışma vs. Bunların temelini ise daha fazla sömürü oluşturmaktadır. Düşünün, böylesi hesaplamalar yapılıyorsa, 3 dakikalık bir üretim duruşunda nelerle karşılaştığımızı. (Kaizen) için ayrıntılı teknik bilgi için buraya bakabilirsiniz: <http://infotekas.com.tr/kaizen-nedir/>

3F FORMU

İşçilerin memnuniyetsizliklerini/şikayetlerini birbirleriyle paylaşması yasak. Eğer kişisel bir memnuniyetsizlik duyuyorsanız bu formu doldurarak bunu ilgili yere bildirmiş oluyorsunuz. Bununla ilgili geri bildirimler uzayabiliyor ya da bildirim olmuyor. Bu formlara 3F (Fuan, Futan, Fuman) deniliyor. Tahmin ederseniz ki bunun amacı işçilerin örgütlenme ve kaynaşmasını engellemektir. İşçiler örgütlenmeden önce birbirlerine şikayetlerini anlatırlar ve bununla birlikte örgütlenme eğilimi oluşabilir.

SONUÇ OLARAK

Japon sermayesi sömürü tekniklerini her ne kadar iş disiplini/işe bağlılık olarak açıklasa da bunların temelinde kapitalizmin anarşik dürtüsü olan "daha fazla üret daha fazla sömür" yatmaktadır. Her türlü emek sömürüsünün bulunduğu Japon fabrikalarında kurallarla üstü örtülmeye çalışılan sömürü düzeni mevcuttur. Bir devlet gibi örgütlenmiş bu fabrikalarda burjuvazi için üreten işçilerden Türk ordusunda bile karşılaşmadıkları askeri bir disiplinle hareket etmeleri istenmektedir.

Buraya kadar anlattıklarım Japon sermayesinin sömürü düzeniydi. Geçerken belirtiyim ki konuyla daha fazla ilgilenenler TPS'yi araştırarak teknik bilgi sahibi olabilirler.

İşçilere gelecek olursak; geleceğin Metal Fırtınası'nda göreceğinizden hiç şüpheleniz olmasın. Bugün Japon sermayesinin bir ordu gibi üretime örgütlediği işçiler elbet bir gün emeğin özgürleşmesi için örgütlenerek organize sanayi bölgelerinin işçi ordularını kuracaktır.

TUZLA'DAN BİR METAL İŞÇİSİ

“Kaybedecek neyimiz kaldı!”

Ege İşçi Birliği (EİB), geçtiğimiz günlerde iş “kazası” geçiren ve şu anda Çiğli Devlet Hastanesi’nde tedavi olan Hasan isimli genç bir işçinin ailesini ziyaret etti. EİB, Hasan’ın son durumuyla ilgili bilgi almak ve son sürecin hangi noktada olduğunu öğrenmek için Hasan’ın kız kardeşi ve babası ile röportaj gerçekleştirdi. EİB’in röportajını okurlarımıza sunuyoruz.

-Hasan’ın son durumu nasıl, bir gelişme var mı?

-Kız kardeşi: Sağlık durumu iyi gidiyor. Hasan’ın 1 ay önce sırtında oluşan yara giderek düzeldi ve bedeni üzerindeki hareketlere tepki vermeye başladı. İlk hastaneye yatırıldığında doktorları şans vermiyordu. Fakat Hasan Çiğli’deki hastaneye yattığından bu yana gelişme gösterdi. Açılmayan gözleri açılıyor ve ara ara vücudunu kısıyor, ani hareketlere, gözleriyle tepki veriyor. Hasan’ın genç bünyesi adeta direniyor.

-Hasan’ın Ege Üniversitesi Hastanesi’nden bu yana kaldığı yer sürekli sorun oldu. Bundan sonra bu sorun çözülebilir mi?

-Babası: Tüm olumsuzluklara karşın Hasan’ın düzeleceğine inanıyoruz. Çiğli’deki hastane, baktığımızda tam donanımlı bir hastane araç gereç bakımından. Hasan’ın ara ara ateşi çıkıyor ve bağlı olduğu makine bunu anında iletiyor ve orada bulunan sağlıkçılar buna anında müdahale ediyor. Açıkçası Hasan için bu şartlar çok iyi, eğer evde olsaydık bu ortamı yaratma gibi bir durumumuz olmazdı.

-Hasan’ın bakımı nasıl karşılanıyor?

-Babası: Hasan’ın devamlı bir ba-

kıma ihtiyacı var. Bundan kaynaklı ben çalıştığım işi bırakmak zorunda kaldım. Emekli olmama rağmen hayat şartlarının zorluğundan kaynaklı ek iş yapıyorum, şimdi şartlar daha da zorlaştı. Her şeye rağmen, herşey Hasan için, yeter ki o düzelsin.

-Kız kardeşi: Ben geçici bir işte çalışıyordum fakat işi bırakmak zorunda kaldım. Babam ve annemle nöbetleşe olarak Hasan’ın yanında kalıyoruz.

-Yaşadığınız bu zorlu sürecin başından itibaren kazanın yaşanmasının asıl sorumluları nasıl bir tutum sergiledi?

-Kız kardeşi: İnsanlık istiyoruz. Onlar için herşey para, para verildi mi tüm sorunlar çözülüyor onların gözünde. Patronun eşi geliyor, gözyaşı döküyor inan ki samimi gelmiyor. Başta devamlı ziyarete geleceğini söylemişti sözde, şimdi ise esamesi okunmuyor. Patronsı bu işten sıyrılmanın hesapları içinde. Hasan bu kazayı ilk geçirdiğinde, onlar bu işten nasıl yırtarız hesabı yapmıştı. Şimdi gelmiş 10 bin TL para vereyim diyor. Sorun paradan ziyade insanlık aslında. Biz bu ana kadar bu insanlığı onların gözünde görmedik. Gerçekten samimi olsalar o iş yerinde oluşan iş kazalarına engel olmanın yollarını ararlar ama duyduk ki Hasan’dan sonra bir kişi daha orada iş kazası geçirmiş. Samimi olsalar devamlı ararlardı. Evet hayat parayla gidiyor ama biz küçük şeylerle bile mutlu olan insanlarız, bize şu saatten sonra insanlık lazım. Mesela istiyorum ki insanlar gelsin buraya, Hasan’ı tanıyanlar gelsin ona bir çift laf söylesin ben inanıyorum, onun bizle olduğuna ve bizi duyduğuna inanıyorum. Her gün ne olur ne olmaz diye Hasan’a

ÖNCE
CAN
GÜVENLİĞİ

kendimi, annemi ve babamı tanıtıyorum. Onla yaşadığımız mutlu anılarımızı anlatıyorum..

-Hukuki süreç nasıl ilerliyor?

-Kız kardeşi: Hasan kazayı geçirdiğinde ayağında spor ayakkabısı vardı, normalde iş güvenliğindekilerin bu işçiyi bu şartlarda çalıştırmaması lazım. Bu da gösteriyor ki bir tek Hasan değil bu şartlarda çalışan.

Ayrıca ellerinde Hasan’a iş elbisesi ve ayakkabılarının verildiğine dair kağıt imzalanmış onu gösterdiler. Fakat ben bu kağıdın altındaki imzanın Hasan’a ait olduğunu düşünmüyorum. Başka yerlere attığı imzalar ile karşılaştırdım. Bunu araştıracağız, ayrıca bunun dışında birçok işyerinde bu tip kağıtlar imzalatılıyor ve çoğu işçi de işe ihtiyacı olduğu için sesini çıkarmadan imzalıyor. İş güvenliği

desen parasını zaten patrandan alıyor. Ortada bir iş güvenliği var, evet ama işçinin değil işin güvenliği bu ne yazık ki.

-Son olarak söylemek istediğiniz bir şey var mı?

-Babası: Kaybedecek neyimiz kaldı! Neden alınmıyor bu iş güvenlikleri ve neden bunlar ortadayken kimse ses çıkarmaz. Bir hayattan bahsediyoruz, kolay mı genç yaşta bunları yaşamak. Soruyoruz neden birleşemiyoruz, kaybedecek neyimiz var. Her şeyimiz taksit, kredi kartı, borç, stres bunları mı kaybedeceğiz? Varsın kaybedelim, ama hayatta kalalım, insanca yaşayalım. Birbirimizi kollayalım, bir olalım.

Kaybettiklerimiz geri gelmiyor, elimizdekilere sahip çıkalım, haklarımız için mücadele edelim. Başka Hasanlar olmasın, kimsenin canı yanmasın...

Önlemler alınmıyor iş cinayetleri sürüyor

Sakarya’nın Pamukova İlçesi’nde, bir tekstil fabrikasında çalışan işçileri taşıyan minibüse 19 Ağustos’ta TIR çarpması sonucu 2 kişi yaşamını yitirdi.

D-650 Karayolu Teşvikiye mevkiinde, tekstil fabrikasında çalışan işçileri almak için yol kenarında duran servis minibüsüne arkadan gelen kireç yüklü TIR çarptı. Kazada servis minibüsünün sürücüsü ve 42 yaşındaki Sema Tunç adlı işçi yaşamını yitirirken, 2’si ağır 9 kişi de yaralandı.

İzmir’in Tire İlçesi’nde 23 yaşındaki inşaat işçisi 19 Ağustos’ta elektrik akımına kapılarak can verdi. Tire-Bayındır karayolu Maltepe Mevkii’ndeki bir okul

inşaatında beton dökülmesi sırasında yaşanan iş cinayetinde, Musa Şipillioğlu beton mikserinin tahliye borusunun yüksek gerilim hattına temas etmesi nedeniyle elektrik akımına kapıldı. Ağır yaralanan Şipillioğlu, kaldırıldığı Tire Devlet Hastanesi’nde yapılan müdahalelere rağmen hayatını kaybetti.

Antalya’nın Konyaaltı İlçesi’nde 20 Ağustos’ta 4 katlı inşaatın çatısının çökmesi sonucu 3 işçi göçük altında kaldı.

Sami Aynacı, Sercan Aynacı ve Fatih Yeşiltaş adındaki inşaat işçileri yaklaşık bir saatlik çalışmanın ardından yaralı olarak kurtarıldı. Hastaneye kaldırılan işçiler aylardır paralarını alamadıklarını

belirttiler.

Sakarya’da 21 Ağustos gecesi yaşanan iş kazasında ise bir işçinin kolu koptu.

Akyazı İlçesi Küçücek Mahallesi Fabrikalar Bölgesi’ndeki bir alüminyum fabrikasında çalışan Serhat Demir, gece vardiyasında çalıştığı makineye sol kolu nu kaptırdı. Kolu kopan ve yaralanan işçi ambulansla Sakarya Eğitim ve Araştırma Hastanesi’ne sevk edilirken kopan kolu da hemen bir buz torbasına konularak hastaneye gönderildi.

Ankara’nın Çankaya İlçesi’nde kamu kurumuna ait bir binanın inşaatında 23 Ağustos’ta iş cinayeti meydana geldi. İnönü Bulvarı üzerindeki inşaatla kalıp ustası olarak çalışan 19 yaşındaki Sedat Algan, dengesini kaybederek 13 katlı

binanın 9. katından düştü. Güvenlik önlemleri olmaması nedeniyle, inşaat hatlarındaki başka bir binanın çatısına düşen Algan’a, diğer işçilerin haber vermesi üzerine olay yerine gelen sağlık ekiple ri müdahale etti. 19 yaşındaki işçi, tüm müdahalelere rağmen kurtarılamayarak yaşamını yitirdi.

Ağrı’da yapımı devam eden devlet hastanesi inşaatında 24 Ağustos’ta iş cinayeti yaşandı.

Hastanenin dış cephe yapımı sırasında dengesini kaybeden ve güvenlik önlemleri de olmadığı için aşağı düşen 49 yaşındaki Ahmet Yiğit adlı işçi yaşamını yitirdi.

Olay yerine çağrılan ambulansla hastaneye kaldırılan Yiğit yapılan müdahaleye rağmen kurtarılamadı.

“Mezarda emeklilik”ten “bireysel emeklilik” yalanına

“Mezarda emeklilik” işçi ve emekçilerin tepkisini çekmişti. Sermaye devletin yasa hazırlığına karşı 1999 yılında tepki doruğa çıkmıştı. 17 Ağustos depremi sonrasında ise işçi ve emekçiler yaralarını sarmak için seferber olurken Türk sermaye devleti sözde yaraları sarma görüntüsü altında sermaye için seferber olarak “mezarda emeklilik” yasasını geçirmişti.

Bugün de benzer bir tablo yaşanıyor. Darbe girişimi işçi ve emekçilerin tepkiyle karşılaşırken, emekçiler sefaletin altından kalkmak için darbeye tepkilerini ortaya koyarken Türk sermaye devleti sözde “birlik” adı altında sermayedarların birliği için seferber olmuş durumda. Sermayeye fon sağlamak için yasalar geçiyor, yabancı sermayeye güven yaratılmaya çalışılıyor, kıdem tazminatının gaspı başta olmak üzere yeni yasalar hazırlanıyor, işçi ve emekçilerin öne çıkan kesimleri işten atma ve polis saldırılarına maruz kalıyor.

Bu tabloda işçi ve emekçilerin tartıştığı ve kafa karışıklıklarıyla öne çıkan bir düzenleme de “bireysel emeklilik” yasası oldu.

“EMEKLİLİK” DİYE SUNULAN MEZARLIK

“Emeklilik” meselesinin kendisi ise Erdoğan’dan Soylu’ya, Şimşek’ten Yıldırım’a sermaye devleti şeflerinin sermaye için bir kez daha seferber olduğunu gözler önüne seriyor. Öyle ki, yaşlı işçilerin iş cinayetlerine ilişkin İşçi Sağlığı ve İş Güvenliği (İSİG) Meclisi’nin son olarak yayımladığı rapor bunu bir kez daha ortaya koydu.

Raporda altı çizilen ise sermaye iktidarının emeklileri yük olarak görmesi ve sözde “emeklilik” düzenlemelerinin, emeklilere yapılan harcamaların dolaylı ya da dolaysız yollardan kısılması ve sermayeye aktarılması.

Fon uygulaması bu anlama geliyor. Emekli olana kadar sömürülen, emekli olduktan sonra da sömürülmek zorunda kalan işçi ve emekçilere sunulduğu iddia edilen “emeklilik” için ayrılan fon, atıl kalan ya da “emekçilerin ihtiyaçları için boşa harcanan” sermayenin patronlara sunulması işlevini görecek.

Yani işçi ve emekçilere bir güvence sunuluyor gibi gözükse de, güvencesiz ve ağır çalışma koşullarında sömürülerek mezarlık sunuluyor.

Esasta ise işçilerin, emekçilerin ve emeklilerin haklarının sermayeye yatırım

Emekçilere sözde “emeklilik güvencesi” olarak yansıtılan fon, atıl kalan ya da patronların deyimiyle “emekçilerin boşa harcadığı” sermayenin patronlara sunulması işlevini görecek. Yani işçi ve emekçilere bir güvence sunuluyor gibi gözükse de, güvencesiz ve ağır çalışma koşullarında sömürülerek mezarlık “sunuluyor.”

olanağı olarak peşkeş çekilmesi amaçlanıyor.

“GÜVENCEYİ ESAS ALAN BİR EMEKLİLİK SİSTEMİ DEĞİL”

Konuyla ilgili İSİG raporunda şu ifadeler kullanıldı:

“Devlet ve sermaye şöyle diyor: Ülkemizde ücretler malum çok yüksek! Asgari ücret 1300 TL. İşçiler yeme, içme, barınma, ulaşım vb. temel giderlerini harcadıktan sonra kalan(!) paralarını çarçur ediyorlar. İşçiler paralarını çarçur etmesin ve tasarruf yapsın. Bu paralar özel şirketlerin yönetimindeki bir fonda toplansın. (...) Diğer yandan bu yasa bir sosyal güvenceyi esas alan bir emeklilik sistemi değil, emekçilerin ‘yapabilirse’ tasarruflarının birkaç özel şirket tarafından yıllarca kullanılması, yine devletten yüzde 25 oranında kaynak (bizim paralarımız) transferidir. Eğer toplu bir para olursa -ki bu da aldığımız ücretler dikkate alındığında çok cüzi bir miktar- ve bu parayı emekli maaşı olarak istersek ‘ne kadar zaman maaş bağlansın?’ sorusuyla karşılaşırız. Yani ‘yaşamımıza bir süre biçme zorunluluğu’ getiriliyor. Belirlediğimiz sürede de aylık ‘ilköğretim öğrencisi’ harçlığına denk bir düzeyde maaş alabiliyoruz...”

2016 YILINDA EN AZ 253 “YAŞLI” İŞÇİ KATLEDİLDİ

İSİG Meclisi, söz konusu raporda 2016 yılında “yaşlı” işçilerin iş cinayetlerine ilişkin verilere de yer verdi. “Emekli olduğu halde çalışan, emeklilik yaşını beklediği için çalışmak zorunda kalan ve emekli olma hakkını sigortasız çalıştığı ya da sigortası düzenli yatırılmadığı için kazanamayan işçilerin çalışırken yaşamını yitirdiğini öğreniyoruz” denilen raporda, 50 yaş üstü işçilerin katledildiği iş cinayetleri genel detaylarıyla ele alındı.

Bu yılın ilk yedi ayında en az 253 “yaşlı” işçinin katledildiğinin altı çizilen raporda, iş cinayetleri üretim ilişkilerindeki kolumuna, yıllara, iş koluna, nedenlerine ve yaşandığı şehre göre incelendi.

Ayrıca katledilen işçilerin yaşına ve cinsiyetine göre istatistiklere de yer verildi. Raporda şu noktalar üzerinde duruldu:

“Genel iş cinayetlerine göre düşündüğümüzde de yüzde 18-20 oranı civarında ‘yaşlı’ işçiler iş cinayetlerinde yaşamlarını yitiriyor.

Üretim ilişkilerine göre

“İstihdam biçimlerine baktığımızda ‘yaşlı’ işçi ölümlerinin 1/3’ü çiftçi ve esnaf, 2/3’ü ise işçi ve memur statüsünde çalışıyor.

İş kolu dağılımı

“Yaşlı işçiler önemli bir oranda tarımda istihdam edilmiştir. Bunun ilk biçimini küçük toprak sahipliği/çiftçilik, ikinci biçimini ise mevsimlik tarım işçiliği oluşturmuştur. Yaşlı işçilerin ikinci ana istihdamını inşaat ve taşımacılık işkolları oluşturmuştur.

Nedenlerine göre

“Ezilme ve göçükler tarım ve inşaat işkolunda, trafik kazaları taşımacılık ve tarım işkolunda, düşmeler ise inşaat işkolunda sık rastlanan ‘yaşlı’ işçilerin iş cinayetleri nedenleridir. Ancak dikkat çeken husus bütün işkollarında çalışan ‘yaşlı’ işçileri ‘yatay’ olarak kesen neden olan kalp krizleridir. Her 5 ‘yaşlı’ işçiden 1’i çalışırken kalp krizi geçirerek yaşamlarını yitirmekte.

Cinsiyet ve yaş dağılımı

“Elimizdeki bilgilere göre ‘yaşlı’ işçi ölümlerinin toplumsal cinsiyet dağılımını yüzde 4 kadın ve yüzde 96 erkek işçiler oluşturmaktadır. Emeklilik yaşı kademeli olarak 65 yaşına çıkarıldı. Ancak bir husus da iş cinayetlerinde yaşamını yitiren yaşlı işçilerin 1/6’sının 65 yaş ve üzerinde olması.

İş cinayetlerinin yaşandığı şehirler

“Sanayileşen şehirlerin ön plana çıktığını görmekteyiz...”

1900-Novecento

*“Yoldaşlar! Bekleyin bir dakika!
Boğazımda bir yumru var!
Yumruyu yok etmek için özel mülkiyet-
ten kurtulmalıyız.”*

1900 filmi İtalya’nın kuzey bölgesinde köylüler ve toprak sahipleri arasında yaşanan sınıf mücadelesini konu edinmektedir. Filmde iki emperyalist paylaşım savaşı arası dönemde siyasal gelişmeler ve insan ilişkileri öne çıkıyor. Filmin yönetmenliğini yapan Bernardo Bertolucci’nin filmlerindeki muhteşem felsefi incelikleri, filmi dikkatli izlediğinizde göreceksiniz. Kimi sahnesinde lirik bir gerçeklikle karşılaşılıyor olsanız da Frued’un bilinçaltı gerçekliğini yansıtan sahnelerini sürreal olarak görebilirsiniz.

Oyuncularını gördüğünüzde izlemek için merak uyandıran bu filmde Robert De Niro ve Gerard Depardieu başrolde oynuyor. Fakat filmin bütün oyuncuları filmde anlatılmak istenen, yaşıyormuş gibi mükemmel bir performansla sergiliyor.

Filmde gözünüzü korkutan tek şey süresi olabilir. İstanbul-İzmir arası yolculuk kadar uzun. Fakat İzmir’e varmak kadar keyifli bir film. Film, iki ana karakteri olan Alfredo Berlinghieri ve Olmo Dalco’nun aynı gün doğumuyla başlıyor. O gün aynı zamanda aydınlanma çağıının ve İtalyan operasının önemli isimlerinden Giuseppe Verdi’nin öldüğü gündür (27 Ocak 1900). Bunun yanı sıra Verdi İtalyan faşistlerinin önde gelenlerindendir. Burada yoksul bir köylü çocuğu olan Verdi’nin ölümünün yanı sıra yine yoksul bir köylü çocuğu Olmo’nun ve Verdi gibi bir faşistin ölümünün ardından

bir faşist toprak sahibinin çocuğu olan Alfredo’nun doğuşu bir dönemin bitişini, başka bir dönemin ise başlangıcını temsil etmektedir. Yani 1900-1945 yılları arasında İtalya’da sınıf savaşımının farklı bir evreye girdiğini temsil etmektedir.

Filmde dönem değişimleri ve ara geçişler de muazzam bir incelikle işlenmiş. Örneğin kış mevsimi yoksul köylüler için acıların derinden yaşandığı bir dönem temsil ederken, yaz mevsimi köylerinin örgütlenmesini ve köylülerin çiftlikleri ele geçirerek faşizmi yenmesini işliyor.

Filmde duygusal, görsel, zihinsel yönden ufkunuz açılmakla birlikte gerçeklikten şaşılmıyor. İşçilerin greve çıkmadan önce ve çıktıklarında kazanacaklarına dair olan inançları, grev meydanlarına yakından şahit olanlara tanınacak gelecek-

tir. Yine köylülerin, greve çıkma kararı alınmasını öğrendikleri anda yapmış oldukları birlik tartışmasında birlik olduklarına inandıran sahne de aynı duyguyu yaratıyor.

Kadın erkek ilişkilerinde de ataerkil davranış biçimlerini yüzeysel olarak işleyen filmin bir sahnesinde, “Kadının esaret altında tutulduğu bir toplumda, hiç kimse erkek kadar ağır cezalandırılmamış” diyen Marx’ı hatırlarız.

Birliğin, grevin, sosyalizmin, savaşın, faşizmin, acının gerçekçi yönleriyle işlendiği filmde kimi zaman faşistleri ve toprak sahiplerini marjinal yönleriyle vurucu yermeler, sınıflar arası farklılıkları gösteriyor.

Çocuklukları beraber geçen Olmo ve Alfredo yaptıkları muzipliklerle çok yakın arkadaş olmalarına rağmen Olmo’nun

askere gidip gelmesinin ardından sosyalist mücadele içinde yer alması ve Alfredo’nun babasının ölümünün ardından çiftliğin sahibi olması, arkadaşlıklarının da sonu olur. Zira bu yakın arkadaşlık keskinleşen sınıf farklılıklarına direnemez. Artık Olmo sosyalist, Alfredo ise faşist cepheye yer almayı tercih etmiştir. Fakat ilerleyen yıllarda tekrar arkadaşlıkları devam eder.

Filmin sonunda ise yine İtalya’nın bugünkü durumunu bildiğimiz için şaşırtıcı olmayan bir gerçeklikle karşıyoruz. Fakat İtalyan köylüler, üzerlerine düşen görevi yapmıştır.

Bu gerçeklik Yılmaz Güney, Atıf Yılmaz vb.nin filmlerinde mevcut olan bir gerçekliktir.

İyi seyirler dilerim.

GEBZE’DEN BİR İŞÇİ

Bir direniş destanı “Sıcak Karlar”

Yuri Bondarev tarafından İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda Stalingrad savunmasını soluksuz anlatan, Sibiry soğuklarını direnişin ateşiyle ısıtmayı başarabilen önemli eserlerden biridir **Sıcak Karlar**.

Roman 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı’nda, doğu cephesinde, Stalingrad yakınlarında bir nehrin kıyısında köprüyü tutan Kızıl Ordu ile Alman ordusu arasındaki savaşı anlatıyor. Eğer Alman orduları nehri geçerlerse son kalan Sovyet ordusu da bozguna uğrayacak ve Sovyetler Birliği tümünden işgal edilmiş olacak. Kızıl Ordu topçu bataryası subay ve erleri olayın bilincindeler. Ya Nazi fa-

şizmine yenilecek ve yılların birikimi bir anda yok olup gidecek ya da Sovyetler Birliği tarihteki haklı davasını yeni bir zaferle taçlandıracaktır.

Nazi Ordusu’na ait tank tümeni ve piyadeler eşliğindeki panzer birlikleri olağanüstü bir direnişle karşılaşırlar. Öyle ki yüzer kişilik bölüklerden ikişer üçer kişi kalana kadar Kızıl Ordu direnişini sürdürür. Direnişin destansı anlatımının yanında yiğit proletaryanın yaşadıklarını da bütünlüğü içerisinde anlatmayı başaran yazar, yaşanan korkuyu, gururu, sevinci, paylaşımı, fedakârlığı arı bir dille anlatıyor.

Bir eleştiri yazısında deniliyor ki

“Sovyet edebiyatında kahraman, kendi eylemlerinin, tarihsel eylemin bir parçası olduğunu duyar; kendi bireyselliği ile yaşamsal sahiciliğinin, soyut bir fikrin sırf bir kişileştirmesi haline gelmesine izin vermez; işte bu yeni edebi yöntemin en anlamlı niteliklerinden biriydi. Daha çok savaş yılları edebiyatında görüldüğü biçimde, ayrıntılara kaçılmış ve kalın çizgilerle abartılmış bir kişileştirme aslında, zamanın gerek psikolojik, gerek toplumsal gerçeğiyle çelişmemektedir. (Suçkov, 1982, s.236)”

Dünyada savaşlar vardır. Haklı savaşlar-haksız savaşlar. Bir tarafta kapitalizm diğer tarafta sosyalizm. Bir tarafta sömüren mutlu azınlığın çıkarı uğruna bütün Avrupa’yı kana bulayan bir Hitler gibi diktatörde simgeleşmiş kapitalizm. Diğer tarafta buna karşı sadece kendi

topraklarını korumakla kalmayan, aynı zamanda ezilen halkları ve dünya işçi sınıfını faşizm belasından kurtaran Sovyetler ve Kızıl Ordu...

Demagojik bir şekilde kapitalist yazarlar iki diktatörün karşılaşması olarak lanse ediyorlar İkinci Emperyalist Paylaşım Savaşı’nı. Öyle olsaydı eğer Stalingrad önlerinde bozguna uğratılan faşist Alman ordusu ve ona karşı kazanılan zaferden dolayı İngiltere parlamentosunda *Enternasyonal* marşı okunmaz, Sovyetler’e altın kılıç ödülü verilmezdi. Tarih kitapları her zaman kralları-soyulları yazmaz. Sovyet işçi sınıfı ve halkının destanını da yazar.

Yuri Bondarev’in özgürlük mücadelesi olarak anlattığı *Sıcak Karlar* kitabı okunmaya değer.

ÜMRANIYE’DEN BİR İŞÇİ

Kapitalizm ve çocuk

Planlı bir üretimin, ihtiyaca göre tüketim kültürünün aşılması, insanın insanı sömürmesinin ortadan kalkması, emperyalist savaşların son bulması, çocukların her günlerini çocuk olarak geçirdikleri bir dünyaya yalnızca sosyalizmle mümkündür.

Kapitalizm her anlamda sömürü demektir. Sahip-köle döneminden tek farkı ücretli kölelik düzeni olmasıdır. Emperyalist kapitalist sistem yapısal sorunu olarak krizler yaşar ve savaşlar çıkarır. Emperyalist paylaşım savaşları, yıkılması gereken duvardaki çatlakları geçici olarak kapatır. Sistemin ömrünü biraz daha uzatır ama haksız savaşlar geride insanlık adına yıkıntıdan başka bir şey bırakmaz. Bu savaşlarda en ağır yıkımı çocuklar ve kadınlar yaşar.

21 Ağustos'ta Antep'te bir düğün kana bulandı. Yaşamını yitirenlerin yirmi dokuzu çocuk. Bomba olarak kullanılan da bir çocuktur. Bu tablo kapitalizmin vahşetini gözler önüne seriyor. Ortaçağ kalıntısı tecavüzcü İŞİD terörü, benzer bir katliamı Kerkük'te yine bir çocuğu kullanarak yaptıracakken, çocuk, patlatılmadan yakalandı. Çocuk, masumiyeti kullanılarak, kalabalığın içinde rahat hareket edebilir bir kurban. Neyin ne olduğunu kavramadan, kandırılan ya da zihinsel bir engeli bulunan çocuklar bu şekilde kullanılıyor. Çocuklar sadece böyle bir vahşetle karşı karşıya değil. Tarih boyunca çocuklar her sınıflı toplumda birçok bakımdan sömürülmüştür. Köleci dönemde doğuştan köle olan çocuklar savaşlarda kullanılmışlardır. Günümüzde Kanada, ABD ve bir dizi ülke "çocuk asker" tanımaması yapıyor ve on sekiz yaşın altında binlerce çocuk savaşa gönderiliyor. İşçi emekçi kesimlerin çocukları para karşılığında savaşa gönderiliyor.

Kapitalizmin en büyük sömürü alanlarından biri de çocuk işçiliğidir. Kapitalizm henüz gelişmekte iken, yani iki yüzyıl öncesinde, kapitalistler çocukları yoksul kesimden satın alıp sadece yemek ve yatak vererek günde 14-16 saat çalıştırdılar. Aradan geçen bunca yıla ve gelişen teknolojiye rağmen fazla bir şey değişmedi. Halen 14-16 saat çalıştırılan, satın alınan çocuklar var. Büyük marka diye adlandırılan Nike ve Reebok, çocuk işçiliği üzerinden üretilmektedir. Endonezya, Bangladeş vb. ülkelerde çocuk çalıştırmak çok yaygındır. Çocuk işçiliğinin yaşı altıya kadar düşmüştür. Türkiye'de ise Suriye'de devam eden kirli savaştan kaçıp gelen aileler hayatlarını devam ettirmek için altı yaşında da olsa çocukları fabrikalara, atölyelere göndermektedirler.

Çocuk işçiliğinin en yoğun olduğu sektör tarım sektörüdür: *"Dünya genelinde çocuk işçilerin %60'ı, yani 129 milyonu tarım sektöründedir. 3'te 2'si ücretsiz aile işçileridir."** Aynı raporda yer alan bilgilere göre:

-2014 yılı için her 100 iş cinayetinden 3'ünün kurbanları çocuk işçidir.

-Yıllık izin %89'u için yoktur, %36'sının haftalık izni yoktur.

-3'te birine işyerinde yemek verilmemektedir.

Kapitalistlerin ısrarla çocukları bu alanda sömürmesinin gerisinde kendi çıkarları vardır. Çocuk çalıştırarak ücretten, sigortadan, vergiden, iş yerindeki iş kaza-

larının sorumluluğundan kaçan patronlar, sermaye masraflarını azaltır ve kârlarını artırır. Çocuk işçiler kaçak çalıştırılır.

Çocukların kapitalizmde karşı karşıya kaldıkları diğer sömürü alanları ise organ mafyaları ve çocuk fuhuşudur. Suriye'de yürütülen haksız savaş sonrası Avrupa'ya göç eden milyonlarca insan arasından on binlerce çocuğun kayıp olduğu biliniyor. Açık ki çocuklar kaçırılıp fuhuş sektörüne köle olarak satılmaktadırlar.

Kapitalizmde çocukların emekleri, bedenleri, yani hayatları sömürülmektedir. Bu düzen bir yanda kendisine gemi alındığı için anlayamazsınız deyip ağlayan çocuklar yaratırken, diğer tarafta satılan, horlanan, katledilen çocuklar yaratmaktadır.

Miadi dolmuş ve çürümüş olan kapitalist emperyalist sistemin yerine, sömürünün olmadığı başka bir düzenin gelmesi yakıcı duruma gelmiştir. Sosyalizm günümüzde yegane çözümdür. Planlı bir üretimin, ihtiyaca göre tüketim kültürünün aşılması, insanın insanı sömürmesinin ortadan kalkması, emperyalist savaşların son bulması, çocukların her günlerini çocuk olarak geçirdikleri bir dünya yalnızca sosyalizmle mümkündür. Nazım Hikmet'in de dediği gibi "Çocuklara kıymayın efendiler/Çocuklar şeker de yiye-bilsinler." Çocukların güvence altına alınmasının tek yolu sosyalist bir düzendir.

* Çocuk işçiliği gerçeği raporu, DİSK-AR, 2015

Baskılara inat Hacıbektaş'taydık!

Komünistler her sene olduğu gibi bu sene de Hacıbektaş şenliklerine müdahale etti. Hacıbektaş şenliklerine katılım geçen sene zayıflamıştı. Bu yıl zayıflama artarak sürdü.

Kemal Kılıçdaroğlu'nun konuşma yapacak olması nedeni ile CHP ilçelerinden otobüsler kaldırılmıştı. Bu nedenle ilk gün CHP'nin katılımı dikkat çekiciydi.

Şenliklerde bu yıl devrimci-ilerici hareket görünmedi. BDSP haricinde etkinliklere müdahale eden ve çalışma yapan olmadı.

Sınıf devrimcileri olarak birçok araçla şenliklere müdahale ettik. Hacıbektaş için hazırlanan bildirideki "gelin canlar bir olalım" başlığı kitlenin dikkatini çekti. Genel olarak insanlar dağıtımına ilgilirdi.

OHAL şartlarına rağmen sınıf devrimcilerinin bu alanda olması ve komünist bakış açısıyla Alevi sorununa değinmesi önemliydi. Bildiri dağıtımı sırasında yer yer insanlar gelip kendileri bildirileri aldılar.

OHAL şartlarına rağmen komünistlerin çalışma yapması elbette polisi rahatsız etti. Taciz sabah saatlerinde standda başladı.

Bizler bildiri dağıtımına devam ettik. Kimlik sorgulaması yaparak faaliyetin önünü kesmeye çalışan polisin çabaları boşa düşürüldü. Politik faaliyetimiz dağıtım ve birebir sohbetler ile devam etti. İnsanlarla yer yer kısa sohbetler yapıldı.

Aynı polis ekibi akşam üzeri sınıf devrimcilerini gözaltına aldı. 4 saatlik gözaltı süresinin ardından sınıf devrimcileri serbest bırakıldı.

Gündeme dair "15 Temmuz darbe girişimi" ve "Alevi sorununun dün bugünü" konulu sunumlar yapıldı. Sunumların ardından verimli tartışmalar yürüttük. Ufkumuz açıldı.

Ayrıca demokrasi, bağımsızlık ve ulusal sorunun devrimci çözümü üzerine seminer gerçekleştirdik.

Sınıf devrimcileri olarak bu sene de törenleri politize etme yolunda azami çaba gösterdik. Önümüzdeki yıl şenliklere müdahaleyi daha da derinleştirmeliyiz.

ŞENLİĞE KATILAN GENÇ KOMÜNİSTLER

Sosyal-demokrat hükümetler ve günümüzdeki rolleri

D. Yusuf

Avrupa'da en güçlü ekonomiye sahip ülkelerin dahi yakasını kurtaramadığı kriz, öyle koşullar yaratmıştır ki Yunanistan'daki Syriza örneğinde olduğu gibi sosyal-demokrat nitelikli hükümetler dahi, burjuvazinin önlerine koyduğu sosyal yıkım programlarını uygulamaktan kaçınmamaktadırlar. Yakın dönemde Alman Sol Partisi (Die Linke) de hükümet ortağı olduğu eyaletlerde (örneğin Berlin'de) bu aynı akıbeti yaşamıştır.

Almanya'daki SPD-Yeşiller ve Fransa'daki sözde "sosyalist", gerçekte sosyal-demokrat Hollande-Valls hükümetleri, amiyane deyimle burjuvazinin koltuk değneği olma aşamasını da geride bırakıp, adeta burjuvazinin vurucu gücü olmaya soyunmuşlardır. Öyle ki Avrupa'nın en gerici ve muhafazakar hükümetlerinin dahi uygulamaktan çekindiği iktisadi-sosyal-siyasal saldırılar, hem de en acımasız biçimde, bu adı sosyalist ya da sosyal-demokrat olan hükümetler döneminde gündeme sokulmuştur.

Buna ilk öncülük eden hükümet, Almanya'daki SPD ile bir dönemler "radikal çevreci ve savaş karşıtı" olarak ünlenen Yeşiller Partisi'nin koalisyonuydu. 16 yıllık Helmut Kohl hükümetinin dile getirmekten dahi imtina ettiği yıkım programlarını, bu hükümet Agenda 2010 adlı sözde reform programı olarak bir çırpıda Almanya işçi ve emekçilerinin önüne koyuverdi. Almanya işçi ve emekçileri günümüzde hala bu acımasız saldırı paketinin ağır ve son derce yıkıcı sonuçlarını yaşıyor.

Çok pervasız biçimde işçi ve emekçi karşıtı bir pozisyon almanın çok daha çarpıcı örneği ise Fransa'daki "sosyalist" F. Hollande-M. Valls hükümetidir. Bu ikili, Fransız işçi, emekçi ve gençliğine kısa sürede kan kusturan ırkçı-faşist Sarkozy hükümetinin ardından işbaşına geldi. Seçim kampanyası sırasındaki sol söylemleri ve vaatleri ile umut yarattı, işçi ve emekçilerin hatırı sayılır oranda desteğini kazandı. Ne var ki çok kısa süre zarfında tüm umutları kırdı. Zira işbaşına gelir gelmez yaptığı ilk icraat, tıpkı Almanya'daki SPD-Yeşiller hükümeti gibi, Chirac ve özellikle de Sarkozy hükümetlerinin bile cesaret edemediği sosyal yıkım programlarını uygulamak oldu. Hızla sosyal hak gasplarına başladı. İktisadi ve sosyal alandaki kazanımları budamak, eğitimden sağlığa kamu hizmetleri alanında kısıtlamalara, demek oluyor ki özelleştirmelere başvurdu. İşçi ve emekçilerin çalışma ve yaşam koşullarını cehenneme çevirdi. Yoksulluk

Sosyal-demokrasi geçen yüzyıldaki kimlik ve konumunun dahi gerisine düşmüş olup, günümüzde, tam bir ihanet akımına dönüşmüştür. Sosyal-demokrat hükümetler de sadece sosyal yıkım hükümetleri değil, aynı zamanda birer emperyalist savaş hükümetleridir.

tavan yaptı, işsizlik çığ gibi büyüdü. Buna karşın batık bankalara ve iflasın eşiğinde ki veya ayakta duranı ile büyük şirketlere milyar avrolar aktardı. Destek ve teşvik kredileri sunarak kârlarına kâr katmalarını sağladı. Tam bir sosyal yıkım hükümeti olarak iş gördü. Fransız emperyalist burjuvazisine hizmette hiç kusur etmedi.

Hollande-Valls hükümeti aynı yolda ilerlemeye devam ediyor. Üstelik günümüzde bu kez sadece Fransız burjuvazisi adına değil, tüm bir emperyalist Avrupa burjuvazisi adına bir misyon üstlenmiş bulunuyor. Bu hükümet bilindiği gibi son olarak El Khomri adlı saldırı paketi ile işçi, emekçi ve gençliğin karşısına çıkmış bulunuyor. Fransız işçileri, emekçileri ve öğrenci gençliği deyim uygunsu tarihinin en kapsamlı, en acımasız ve en hedefli saldırısı ile karşı karşıya bulunuyor. İşçi ve emekçiler aylardır direniyorlar, sadece kendileri için değil, tüm Avrupalı sınıf kardeşleri için de...

Sadece bu yasayı çıkarmak için yaptıkları (örneğin yasayı meclise getirmeden çıkarması vb.) ile Hollande-Valls hükümetinin adı kesin olarak tarihe bir sosyal ihanet hükümeti olarak yazılacaktır.

Avrupa burjuvazisi Alman tekeli bur-

juvazisi tarafından "sosyal devlete elveda" denilerek başlatılan saldırılarla epeyce mesafe aldı. Bunu tüm sonuçlarına vardırma görevi ise günümüzde Fransız burjuvazisi adına işbaşındaki Hollande-Valls hükümetine verilmiş bulunuyor.

SOSYAL-DEMOKRASİ BURJUVAZİNİN VE FAŞİZMİN KOLTUK DEĞNEĞİDİR

Sosyal-demokrat parti ve hükümetlerin tarihe yazılmış bir diğer uğursuz icraatı da faşizme koltuk değnekliliği yapmaktır. Özellikle kriz dönemlerinde faşizmin bir tehdit olmaktan çıkıp, adım adım bir tehlike haline gelmesine ve nihayet iktidar olmasına geçit vermektir. Sosyal demokrasi bu uğursuz rolünü günümüzde de oynamaktadır.

Bilindiği gibi Avrupa daha yakın dönemlere kadar demokrasinin kalesi, AB de demokrasinin teminatı olarak sunuluyordu. Şimdi değil. Zira bu alanda da tarihsel tüm kazanımlar adım adım budandı. Uluslararası terör, güvenlik ve benzeri yalanlar ve bahaneler eşliğinde yasalarda ve anayasalarda çok yönlü değişiklikler yapıldı. Avrupa'nın her yerinde, olduğu kadarıyla burjuva demokra-

sisinin yerini adım adım siyasal gericiilik aldı. Polis devleti uygulamalarına başvuruldu. Avrupa zaman içinde yabancı düşmanlığının gemi azağına aldığı, ırkçılığın bir devlet politikası haline geldiği, ırkçı-faşist saldırganlığın kol gezdiği bir kıta haline geldi. Faşizm Almanya'da dahi bir suç olarak kabul ediliyordu. Hitler adı açıkça telaffuz edilmiyordu. Krizle birlikte ve zaman içinde tüm bunlardan eser kalmadı. Gestapo ve polis ruhu canlandıkça, polis devletine gidiş yönünde yol düzlendikçe, faşizm suç olarak görülmemeye, bir düşünce akımı olarak muamele görmeğe başladı. Demokrasi aşağılık yalanı ile faşist parti ve akımlara hoşgörü gösterilmeye, faşist propagandaya, eyleme ve örgütlenmeye kapılar sonuna dek açılmaya başlandı. Hitler adı açıktan telaffuz edilir duruma geldi. Sonuç olarak, süreç içinde faşizm bir tehdit olmaktan yakın bir tehlike haline gelmeye, tüm devletler adım adım birer faşist polis devletine dönüşmeye başladı.

İrkçılık da faşizm de kriz dönemlerinin mahsulüdür. Sosyal sınıf mücadelelerinden duyulan korku burjuvaziyi her zaman bu iki kirli silaha sarılmaya itmiştir. Bunun için onun her zaman bir günah

keçisi vardır. Bu, dün Yahudilerdi, günümüzde ise Avrupa dışından gelen çeşitli uluslardan göçmenlerdir. Emperyalist burjuvazi her vesileyle bu kitleyi her türlü kötülüğün kaynağı ilan etmekte ve bu kitleye adeta savaş açmaktadır. Bu savaşı ise, ırkçı-faşist nitelikli tümüyle kirli ve kara bir propagandaya sarılarak, ırkçı-faşist akımları besleyip büyüterek, onlardan kaynaklı saldırganlığı teşvik ederek yürütmektedir. Her adımda onların önünü açmakta, buna karşın demokratik hak ve özgürlükleri adım adım yok etmektedir. Hedef, sınıf mücadelesi tehlikesi büyüdüğünde devreye sokacağı faşizm için yolu düzlemektir. Bu tehlike bugün de Avrupa işçi ve emekçileri için yakın bir tehlikedir. Ve onları bir daha faşizm tehlikesi beklemektedir.

Durumun bu raddeye gelmesinde elbette ki tek tek ülkelerin tekeli burjuvazisi sorumludur. Kendi adına işbaşına gelen gerici-faşist partiler bu yönde epeyce icraatta bulunmuş, epeyce yol almışlardır. O kadar ki en başta Almanya, yıllar sonra yeniden faşizm suçunu işlemeye doğru seyretmektedir. Diğer AB ülkeleri de bu konuda Almanya'dan geri kalacak gibi görünmemektedir. Bir devrimler ülkesi olan Fransa da günümüzde bu kervana katılmaya heveslidir. Irkçılığın ve faşist saldırganlığın yükselen değer, her geçen gün daha büyük bir tehlike haline geldiği ülkelerden biridir günümüz Fransa'sı.

Ne Almanya sadece Angela Merkel'in liderliğindeki Hristiyan Birlik hükümetinin gerici çabaları sonucu ne de Fransa sadece Sarkozy'nin karşı-devrimci politika ve icraatları sonucu bu durumu yaratmıştır. Almanya'da SPD'nin, Fransa'da "sosyalist" maskeli Hollande-Valls hükümetinin de bundaki payı büyüktür.

Almanya'da Hartz IV, Agenda 2010 macerasının, aynı zamanda demokratik hak ve özgürlüklerin peyderpey budanarak polis devleti uygulamalarına tavan yaptırmak, Alman devletinin gestapo kimliğini yeniden canlandırmak olduğu bilinmektedir. Bu maceranın SPD-Yeşiller hükümeti ile birlikte başlatıldığı da ha keza bilinmektedir. Bu aynı şey Fransa'da şimdi işbaşında olan Hollande-Valls hükümeti tarafından yapılmaktadır. Her şey bir yana bu hükümetin, IŞİD'in peş peşe gerçekleştirdiği katliamları baha ne ederek polis devleti uygulamalarını tetiklemesi ve daha çarpıcısı da OHAL ilan etmesi, buna kalıcılık kazandırmak amacıyla 4. kez uzatması ibret vericidir. İnsan Hakları Bildirisi'nin ülkesi Fransa bu hükümet döneminde adım adım demokratik hak ve özgürlüklere dönük haçlı seferinin sahnesi haline getirilmek isteniyor. Giderek en temel haklar yok sayılıyor. Grevler, gösteriler, toplantılar yasaklanmaya çalışılıyor. Göçmenler, esas olarak da Müslüman kökenliler hedef tahtasına oturtularak, Marine Le Pen ile yarışarcasına ırkçı milliyetçi-şoven propagandalar ve vatan savunması yalanı ile

işçi ve emekçiler ayartılmaya çalışılıyor. Hiç kuşkusuz gerçekte savaştıkları IŞİD ve benzeri çağdışı cinayet çeteleri değildir. Fransız burjuvazisi ve işbaşındaki hükümet aslında kendi işçi ve emekçilerine karşı savaşılmaktadır. Ortadan kaldırmak istediği IŞİD ve benzeri cinayet örgütleri değildir. Ortadan kaldırmak istediği işçi ve emekçilerin yüzyıllık tarihsel kazanımlarıdır. Gerçek hedefi de devrimci sınıf mücadelesinin gelişip büyümesini engellemektir. El Khomri yasası tam da bunun içindir, bunun en somut ifadesidir.

Sosyal-demokrat Hollande-Valls hükümeti, icraatları ile faşizmin koltuk değnekliğini yapmaktadır. Bu hükümet Fransa'da faşizmin büyüyen bir tehlike haline gelmesinde en az Sarkozy hükümeti kadar sorumludur.

FRANSIZ EMPERYALİZMİ HOLLANDE-VALLS HÜKÜMETİYLE SAVAŞA HAZIRLANIYOR

Sömürgelerini elde tutmak için kitlesel katliamlar da dahil kanlı ve kirli savaşa başvurmak, militarist politikalar izlemek, bu çerçevede silahlanmak, dünyanın tüm kriz bölgelerinde, esas olarak da dünya olaylarının düğüm noktası olan Ortadoğu'daki hegemonya savaşının tarafı olmak ve hummalı biçimde yeni bir paylaşım savaşına hazırlanmak, tüm emperyalist büyük devletler gibi Fransız sermaye devletinin de en temel icraatlarıdır. Emperyalist ve sömürgeci bir devlette bulunması gereken hırs, iştah ve ataklık

Fransız sermaye devletinin de temel niteliğidir. Bu temel özellik bugün işbaşında olan sosyal-demokrat Hollande-Valls hükümetinin de özelliğidir. Deyim ugunsu, bu konularda Fransız emperyalist burjuvazisine kusursuz biçimde hizmet etmektedir.

Emperyalist savaşlar serisinin ilk durağı olan Afganistan'a, Irak'a, Libya ve ardından da Suriye'ye dönük emperyalist müdahalelerin,

işgallerin en atak ve en hararetli savunucusu Fransız burjuvazisi ve onun adına Hollande-Valls hükümeti olmuştur. Libya'ya askeri müdahalenin başını çekmiştir. ABD'nin öncülüğündeki emperyalist koalisyonun tersine Suriye'ye doğrudan müdahaleyi savunmuştur. Şimdi belli sayıda askeri ve savaş uçakları

ile Suriye ve Rojava'da savaşılmaktadır. Burada kalıcı olmak istemektedir. İngiliz emperyalizmi ile birlikte bölgenin geçmiş haritasını çizen Fransız emperyalizmi bugün de haritanın yeniden çizilmesinde aktif bir taraftır. Sosyal-demokrat hükümet büyük bir kararlılıkla Fransa'yı bu savaşa hazırlamaktadır.

Almanya'daki SPD, Hristiyan Birlik partilerinin büyük ortak olduğu koalisyonun içindedir. Kimi öze ilişkin olmayan itirazlarına karşın koalisyonun büyük ortasına suç ortaklığı yapmaktadır. Dünyanın otuzun üzerinde ülkesinde asker bulundurmak, işgallerin tarafı olmak, silahlanmak, en çok silah üretmek ve satmak, Ortadoğu'da, Türkiye ve Kürdistan'da tüm kirli savaşları desteklemek gibi tüm

icraatların altında sosyal-demokratların da imzası var. Öte yandan, IŞİD ve benzeri çeteler Alman emperyalizminin de eseridir. Suriye'deki cihatçı çetelerle eğit-donat faaliyetleri şahsında en çok mesaide bulunan devlet Alman tekeli devletidir. Fransa'dan sonra, IŞİD'e en fazla militanın gittiği yerlerden biri de ha keza Almanya'dır. Alman sosyal-demokratları da Fransız sosyal-demokratları gibi kendi emperyalist burjuvazisini yeni paylaşım savaşına hazırlamaktadırlar, buna aracılık etmektedirler.

Dikkate değer olan, hem Alman emperyalist burjuvazisi, ama en çok da Fransız burjuvazisinin "Dışarıdan gelen terör" aşağılık yalanı ile bunu yapmaktır. Son dönemlerde bu gerekçeyi IŞİD şahsında "İslami terör" şeklinde daraltmaları bir başka dikkate değer noktadır. Fransa hükümeti Başbakan Valls'in ağzından tıpkı Bush'un "Müslüman alemine dönük yüzyılın savaşı" misali, adeta "İslam alemine karşı savaş" halinde olduklarını dillendirmiştir. Bu gerekçeyi içeride polis devletine dönüşmenin, işçi ve emekçilere dönük sosyal sınıf savaşının gerekçesi yaparken, dışarıda da emperyalist işgal ve savaşların gerekçesi yapmaktadır. Daha açık bir anlatımla Ortadoğu ve Suriye'deki varlığını, IŞİD ve benzeri cinayet örgütlerine karşı mücadele aşağılık yalanı ile perdelemektedir. Tam bir sahtekarlık örneği olan "vatan savunması" yalanını da buna dayandırmakta, bu yalana dayanarak Fransız halkını da kendi emperyalist emellerine alet etmeye çalışmaktadır.

Sosyal-demokrasi geçen yüzyıldaki kimlik ve konumunun dahi gerisine düşmüş olup, günümüzde, tam bir ihanet akımına dönüşmüştür. Sosyal-demokrat hükümetler de sadece sosyal yıkım hükümetleri değil, aynı zamanda birer emperyalist savaş hükümetleridir.

Sosyal-demokrat parti ve hükümetlerin tarihe yazılmış bir diğer uğursuz icraatı da faşizme koltuk değnekliği yapmaktır. Özellikle kriz dönemlerinde faşizmin bir tehdit olmaktan çıkıp, adım adım bir tehlike haline gelmesine ve nihayet iktidar olmasına geçit vermektir.

KAPİTALİZM SAVAŞ DEMektİR!

ONURLU BİR BARIŞ

SOSYALİZMDE!

